

ἙΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Δεύτερος

Συνδρομὴ ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι γρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδ. γρ. 20—Αἱ συνδρομαὶ ἀρχ. ἀπὸ 1 ἰαν. ἰκαστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτησίαι—Τιμὴ προηγ. φύλλον λ. 80—Γραφ. τῆς Διευθύνσεως: Ὁδ. Σταδίου, 6.

28 Νοεμβρίου 1876

Τῇ 31 Δεκεμβρίου λήγει τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἑστίας. Ὅσοι τῶν κυρίων συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι λαμβάνοντες τὴν Ἑστίαν καὶ κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως πρὸς τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς τὸ τέμνημα τῆς συνδρομῆς, ὥπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΑΥΡΙΚΙΟΝ ΒΑΘΚ

Συνίεμα· ἰδί σελ. 737.

Περὶ καταναλώσεως.

Ἡμέραν τινὰ, εἰς τὸ σχολεῖον, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἀπήντησαν τὴν λέξιν κατανάλωσις καὶ καταναλωτής· ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος δὲν ἐνόησε καλῶς τὴν σημασίαν, ἠρώτησε:—Τί θὰ εἰπῇ καταναλίσκω;

Φίλιππος.—Ἐγὼ τὸ εἰξέρω· καταναλίσκω, θὰ εἰπῇ τρώγω.

Διδάσκαλος.—Ἡ ἐξήγησις αὕτη εἶναι ὀρθὴ καθ' ὅσον μόνον πρόκειται περὶ τροφίμων, ἄρτου, κρέατος. Διὰ τὸν οἶνον, ἡ κατανάλωσις σημαίνει πίνω. Διὰ τὰ ἐνδύματα δέ;

Φίλιππος.—Ἀφοῦ δὲν τρώγονται, δὲν καταναλίσκονται.

Διδάσκαλος.—Ἀναμφιβόλως, τὰ ἐνδύματα δὲν τρώγονται, ἀλλὰ τί τὰ κάμνουν;

Πέτρος.—Τὰ φοροῦν.

Διδάσκαλος.—Δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι καταναλίσκομεν τὸ φόρεμα, ὅταν τὸ φοροῦμεν μέχρις ὅτου φθαρῇ;

Φίλιππος.—Δὲν ἤκουσα νὰ λέγουν τοῦτο.

Διδάσκαλος.—Συνήθως δὲν λέγουν ἐπίσης ὅτι καταναλίσκεται ἡ οἰκία. Ἡ ἐκφρασις αὕτη θὰ ἐφάνετο ἰδιότροπος ἢ γελοία· ἀλλ' ἐάν τις οὕτως ἐξεφράζετο, τί θὰ ἐννοεῖ;

Περικλῆς (μετὰ τινων στιγμῶν σκέψιν).—Ὅτι τὴν κατοικεῖ.

Διδάσκαλος.—Πολὺ καλὰ. Καταναλίσκω οἰκίαν, μόνον οἰκισιν δύναται νὰ σημαίνῃ· ἡ κατοικία δὲ καταναλίσκεται ἐξ ὀλοκλήρου ὅταν...

Φίλιππος.—Ὅταν πρέπη νὰ κατασκευασθῇ ἐκ νέου.

Διδάσκαλος.—Καὶ πῶς καταναλίσκεται ἡ μουσική;

Πέτρος.—Ἀκουομένη.

Διδάσκαλος.—Καὶ τὸ βιβλίον;

Περικλῆς.—Ἀναγινωσκόμενον.

ΤΟΜΟΣ Β'—1873.

Διδάσκαλος.—Τὰ τρόφιμα παράγονται διὰ νὰ τρώγονται, τὰ ἐνδύματα διὰ νὰ φορῶνται, ἡ οἰκία διὰ νὰ κατοικηται, ἡ μουσικὴ διὰ νὰ ἀκούηται, τὸ βιβλίον διὰ νὰ ἀναγινώσκειται· καταναλίσκω λοιπὸν ἀντικείμενόν τι σημαίνει... τίς θὰ μοὶ τὸ εἰπῇ;

Πέτρος.—Κάμνω χρῆσιν.

Περικλῆς.—Χρησιμοποιοῦ.

Διδάσκαλος.—Μάλιστα, καταναλίσκω σημαίνει χρησιμοποιοῦ· ἥτοι κάμνω χρῆσιν πράγματός τινος τοιαύτην, δι' ὁποίαν κατεσκευάσθη ἢ ἦτο προωρισμένον.

Εἰπέτε μοι τώρα, ῥάπτω φόρεμα σημαίνει καταναλίσκω;

Περικλῆς.—Ὅχι, ῥάπτω φόρεμα δὲν σημαίνει τὴν χρησιμοποίησιν, ἀλλὰ τὴν παραγωγὴν.

Διδάσκαλος.—Ὁ ῥάπτης λοιπὸν δὲν καταναλίσκει τὸ φόρεμα;

Πέτρος.—Καταναλίσκει τὸ ἐριούχον, τὰς βελόνας, καὶ τὴν κλωστήν μὲ τὰ ὁποῖα ῥάπτει καὶ παράγει.

Διδάσκαλος.—Ἀληθῶς, τὰ κατασκευαζόμενα ἀντικείμενα ἐνόςω εἰσὶν ἀκόμη εἰς τὸν κατασκευαστὴν ἢ τὸν ἔμπορον, εἰσὶ προϊόντα ἢ ἐμπορεύματα. Τὰ ἀντικείμενα ταῦτα περιέρχονται εἰς κατανάλωσιν ὑπὸ τοῦ τελευταίου ἀγοραστοῦ, ὅταν μάλιστα πρᾶγμα τι παύσῃ νὰ πωλῇται. λέγουσι πολλάκις ὅτι κατηναλώθη.

Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ μάθω ἐὰν τὸ ὑπὸ τοῦ ῥάπτου ἀγορασθὲν ἐριούχον κατηναλώθῃ.

Φίλιππος.—Διὰ τὸν ἔμπορον τῶν ἐριούχων, ναί, ὅχι ὁμως καὶ διὰ τὸν ῥάπτην.

Διδάσκαλος.—Ὁ ῥάπτης ἀγοράζει τὸ ἐριούχον ὡς πρώτην ὕλην (ἐνθυμεῖσθε τί τοῦτο σημαίνει), τὸ ἐργάζεται, δηλ. τὸ μεταμορφώνει εἰς ἐνδυμα. Τὸ ἐριούχον ἐχρησιμοποιήθη.

Μεταμορφοῦνται ὅλα τὰ προϊόντα;

Περικλῆς.—Τὸ ἐνδυμα δὲν μεταμορφοῦται.

Πέτρος.—Οὔτε ἡ οἰκία.

Διδάσκαλος.—Θὰ ἐννοήσητε τώρα ὅτι ὑπάρχουσι: 1) χρήσιμοι καταναλώσεις (ὅταν χρησιμοποιεῖται ἀντικείμενόν τι)· 2) παραγωγικαὶ καταναλώσεις (πρώται ὕλαι, εἰσοδήματα καὶ ἄλλαι τοποθετήσεις)· καὶ 3) στείραι καταναλώσεις, ὅταν καταστρέφονται τὰ προϊόντα χωρὶς νὰ μεταμορφωθῶν ἢ χρησιμοποιηθῶν.

Ὅταν τις λέγῃ καταναλίσκω, ἀνεῖ ἄλλης τι-

νός εξηγήσεως, τοῦτο σημαίνει πάντοτε χρησιμοποιοῦν.

Πολυτέλεια καὶ οἰκονομία (φειδῶ).

Ὁ Φίλιππος δὲν ἐννοεῖ ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ καταστραφῶσι τὰ προϊόντα χωρὶς νὰ χρησιμοποιοῦνται, ἢ, ὡς ὁ διδάσκαλος ἔλεγε, νὰ καταναλωθῶσι στείρωσι· ἐξήγησεν ἐξηγήσεις.

Διδάσκαλος.—Δὲν πρέπει νὰ λάβητε τὴν λέξιν φθορὰν κατὰ γράμμα, πρόκειται μόνον περὶ χρησίου ἀντικειμένου μὴ παρέχοντος οὐδεμίαν ὑπηρεσίαν. Π. χ. ὅταν τις ἀγοράζῃ βιβλίον τι, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀναγνώσῃ, τὸ ἀφίνει νὰ φθαρῇ εἰς γωνίαν τινὰ, τὸ βιβλίον (ἢ τὰ χρήματα τὰ ὅποια ἐστοίχισε) κατηναλωθήσονται στείρωσι, χωρὶς νὰ ἀναγκασθῇ τις νὰ ἐσχίσῃ τὰ φύλλα.

Ἰωάννης.—Εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ μὴ γόραζαν μίαν κούκλαν· θὰ τὴν ἐξέριπτον διότι δὲν παίζω κούκλας.

Πέτρος.—Ἡδύνασο νὰ τὴν δώσῃς εἰς τὴν ἀδελφὴν σου· τοῦτο θὰ ἐπρόξενει καὶ εἰς ἐκείνην καὶ εἰς σὲ εὐχαρίστησιν.

Φίλιππος.—Καὶ ὅμως μία κούκλα δὲν δύναται νὰ καταναλωθῇ χρησίμως.

Διδάσκαλος.—Μάλιστα. Πρῶτον, ἐπιτρέπεται νὰ ἀναπαυθῇ τις ἢ νὰ παίζῃ, ἀφ' οὗ ἐργασθῇ δεόντως· ἀκολούθως αἱ κούκλαι εἶναι διὰ τὰ μικρὰ κοράσια μέσον πολὺ εὐχάριστον διὰ νὰ μάθουν νὰ ράπτουν· τέλος τὸ νὰ εὐχαριστήσῃ τις τινα, ὡς λέγει ὁ Πέτρος, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι μετεχειρίσθῃ χρησίμως πρᾶγματι.

Φίλιππος.—Ἡ διάθεσις λοιπὸν πρᾶγματός τινος δὲν εἶναι πάντοτε χρήσιμος.

Διδάσκαλος.—Ὑποθέσωμεν ὅτι ἄνθρωπός τις διὰ τῆς ἐργασίας του ἐκέρδισεν ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας 3 δραχμάς· ἐὰν ἀντὶ ἄρτου ἢ ἄλλων ἀναποφύκτων πραγμάτων εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ, ἡγόραζε γλυκύσματα, θὰ ἔκαμνε καλὴν χρῆσιν τοῦ εἰσοδήματός του;

Φίλιππος.—Δὲν πιστεύω... ἔπρεπε πρῶτον νὰ ἀγοράσῃ τὰ ἀναγκαῖα πρᾶγματα· ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος οὗτος θὰ ἔκαμνε χειρότερα, ἐὰν ὁ ἱεὺς ἔτρωγε τὰ γλυκύσματα.

Διδάσκαλος.—Τοῦτο εἶναι καλὸν αἶσθημα, Φίλιππε· ἐν συνόψει, ὅταν ἔχῃ τις χρήματα πρέπει πρῶτον νὰ ἀγοράζῃ τὰ ἀναγκασιότερα καὶ χρησιμότερα πρᾶγματα, καὶ ἀπὸ τὰ ὑπολειπόμενα χρήματα δύναται νὰ διαθέσῃ μέρος εἰς εὐχαρίστησιν καὶ μέρος εἰς οἰκονομίαν.

Περικλῆς.—Ὅλος ὁ κόσμος δὲν ἔχει τὰ αὐτὰ εἰσοδήματα, ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι πλούσιοι καὶ μὴ.

Φίλιππος.—Οἱ πλούσιοι ἔχουν ὥραϊα καὶ καλὰ πρᾶγματα καὶ ζῶσι πολυτελῶς.

Διδάσκαλος.—Ὅταν τις ἔχῃ μεγάλα εἰσοδήματα δύναται νὰ δαπανήσῃ μέρος αὐτῶν πρὸς εὐχαρίστησιν, τοῦτο ἐπιτρέπεται κάλλιστα. Οὐχ ἥττον δὲν πρέπει τις νὰ νομίζῃ ὅτι πᾶσα δαπάνη μὴ προωρισμένη δι' ἄρτον, κρέας, εἶναι πο-

λυτέλεια. Ἐκτὸς τῶν τοῦ σώματος ὑπάρχουσιν καὶ ἄλλαι, καὶ δι' ἓνα λόγιον ἄνθρωπον πολλάκις βιβλίον τι εἶναι τόσον ἀναγκαῖον ὅσον καὶ ὁ ἄρτος. Ἐκαστος φέρει εὐθύνην διὰ τὴν χρῆσιν ἣν κάμνει τῶν εἰσοδημάτων του. Ἐὰν δαπανᾷ περισσότερον τοῦ δέοντος, θὰ τὸ μετανοήσῃ πικρά. Ὅλα τὰ σφάλματα τιμωροῦνται ὑπὸ τῶν συνεπειῶν των.

Περικλῆς.—Ἀλλ' οἱ πτωχοὶ δὲν δύναται νὰ κάμνωσιν οἰκονομίας.

Διδάσκαλος.—Πτωχοὺς μόνον πρέπει νὰ ὀνομάζῃτε ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἐνεκα τυχαίων περιστάσεων δὲν ἔχουσιν στιγμιαίως ἐργασίαν. Ἄμα ὑπάρχει μισθὸς δίκαιος καὶ ἀνάλογος, δὲν πρέπει νὰ γίνεταί λόγος περὶ πτωχείας. Ἐγνώρισα πρόσωπα, τὰ ὅποια εἶχον ἐλάχιστον μισθὸν, καὶ ὅμως στερούμενοι τοῦ ἀνωφελοῦς κατάρθωσαν νὰ κάμνουν οἰκονομίας.

Ἐπὶ ταῖς συνέχαι.

Α. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΠΙ ΜΙΑΝ ΜΟΝΗΝ ΗΜΕΡΑΝ

Μετάφρασις ὑπὸ τῆς Κ. Ε. Α.

Συνίχαι· ἰδί σελ. 738.

Ἡ μνηστὴ τοῦ Γεωργίου Λουίζα Βράουν τῶνομα ἦν νεᾶνις δεκαοκταέτις, εἶχε πρόσωπον ῥοδόχρουν καὶ ὀρθοκαλμούς γαλανούς, τὴν δὲ κόμην ὑπερπερισμένην ὡς αἱ εἰς τὰ παράθυρα τῶν κομμωτῶν ἐκτεθειμένην κοῦκλαι. Ἦν ἀρκοῦντως ἐπιτηδεύει εἰς τὸ ἐμπορεύεσθαι καὶ καθόλου ἐνόμιζε ἄριστα τὸ ἔργον της. Ἐκτὸς ὅμως τῶν πλεονεκτημάτων τούτων, δὲν εἶχεν οὔτε νοημοσύνην ἑκτακτον, οὔτε ἀνατροφὴν πολὺ ἐπιμελελημένην. Τούναντίον, εἶχεν ἀρκετὴν δόσιν πονηρίας, καὶ τινα παιδικὴν ὑπεροψίαν. Ἀλλ' ὁ Μορρίς, τοὺς γαλανοὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ ῥοδινὸν πρόσωπον θεωρῶν ὡς τεκμήρια ἀγαθῆς φύσεως, αὐτὴν ἐξελέξατο ὡς σύντροφον τοῦ βίου του καὶ ἀπὸ ἐνὸς ἡδὴ ἔτους ἦν μετ' αὐτῆς μεμνηστευμένος, αὐτὸς ὅστις ὡς κληρονόμος τοῦ θείου του καὶ πρῶτος ὑπάλληλος τοῦ σπουδαίου ἐμπορικοῦ οἴκου τῶν Κ^κ Βλάγκ, Νουάρ καὶ Σ^κ ἐθεωρεῖτο ὡς εἰς τῶν καλλιτέρων γαμβρῶν διὰ τὰς νέας τῆς τάξεώς του.

Πρὸς ταύτην λοιπὸν τὴν τρυφερὰν καὶ πιστὴν φίλην του, ἀπεφάσισε νὰ ἐμπιστευθῇ ὁ Μορρίς τὰς δυσχερείας καὶ τὰς λύπας του.

Ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Μορρίς παρ' αὐτῆς, ἦν ἐνησχολημένη εἰς τὴν ἀντιγραφὴν νεωτερισμοῦ παρισινοῦ, οὐδεὶς δ' ἄλλος εὕρισκετο ἐν τῷ δωματίῳ.

— Σὰς εἶδομεν τέλος πάντων, εἶπε, χωρὶς νὰ ἐγερθῇ πρὸς δεξιῶσίν του· δὲν ἤλθετε χθὲς τὸ ἑσπέρας... βεβαίως θὰ ἦσθε μετὰ τῆς φίλης σας κυρίας Ῥοβινσὼν!

— Ἦμην εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος προσβλέπων αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως· ἡθέλησα νὰ ἀκούσω τὸν κύριον Στούρμ.

— Βέβαια, καὶ νὰ ἀπαντήσητε καὶ τὴν κυρίαν Ῥοβινσὼν· φαίνεται ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τῶν καταστημάτων καὶ αἱ θαλαμηπόλοι συνεφώνησαν νὰ ὑπάγωσιν ἀπὸ κοινοῦ νὰ ἀκούσωσι τὸν μωρὸν αὐτὸν ἱεροκῆρυκα.

— Δὲν σὲ ἐννοῶ, Λουίζα, ὑπέλαβεν ὁ Γεώργιος· ὁ κύριος Στούρμ δὲν εἶναι διόλου μωρὸς καὶ ὑπάρχουσιν μετὰ τῶν ἀκροατῶν του πάσης τάξεως ἄνθρωποι, πλούσιοι, πτωχοὶ, ἰδιῶται καὶ εὐγενεῖς.

— Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὴν κυρίαν Ῥοβινσὼν...

— Δὲς ἤδη ἐπαναλαμβάνεις τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ μετὰ παραδόξου ὕψους, προσέθηκεν ὁ Γεώργιος διζκόπτων αὐτὴν· προσέτι φαίνεσαι ὀργισμένη κατ' ἐμοῦ· δὲν μοὶ λέγῃς σὲ παρακαλῶ τὸν λόγον;

— ὦ! Γνωρίζω τὰς πονηρίας σου! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις· ἔμειθα εὐμορφα πρᾶγματα περὶ σοῦ.

— Λουίζα, εἶπεν ὁ Μορρίς, εἶμαι δυστυχῆς· μὲ ἐπιπλήτεις δὲ ἀδίκως, καὶ μάλιστα ἐν στιγμῇ καθ' ἣν πρὸ πάντων ἔχω ἀνάγκην παρηγορίας.

— Ἐχεις δὲ ποῖον νὰ σὲ παρηγορήσῃ, ἀπεκρίθη ἡ Λουίζα Βράουν. Μήπως κατὰ τύχην εἴσαι εἰς διακεκομμένας σχέσεις μετὰ τῆς κυρίας Ῥοβινσὼν;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος.

— Ἦμην βεβαία. Ἀλλὰ τότε δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθῃς ἐδῶ καὶ θὰ ἔκαμνες καλλίτερα νὰ ἐπήγαινες νὰ συμφιλιωθῇς μετὰ τῆς θαλαμηπόλου σου.

— Λουίζα, δὲν ἐννοεῖς τί λέγεις! ἀνέκραξεν ὁ Μορρίς, τεταραγμένος καὶ ἐρυθρινός.

Ἡ νεᾶνις ἐννόησεν ὅτι εἶπε πλείοτε τοῦ πρέποντος. Δὲν ἀπέδιδεν οὐδεμίαν πίστιν εἰς τοὺς λόγους τῆς κυρίας Ῥοβινσὼν, ἀλλ' ἡθέλησε μόνον νὰ διασκεδάσῃ πειράζουσα ὀλίγον τὸν μελλοντομόν της.

Ὅθεν ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, καὶ συγγνωθὶ μου, εἶπεν, ἐὰν ἠπατήθην. Εἶχα ἐν τούτοις κατὰ τι δίκαιον· φαντάσου ὅτι ἡ γυνὴ αὐτὴ ἔτρεξεν ἐνταῦθα τὴν πρωτὴν καὶ ἐκαυχῆθη ὅτι ἐξέφρασε πρὸς αὐτὴν αἰσθήματα τρυφερά.

Ὁ Γεώργιος διηγῆθη τότε λεπτομερῶς ὅσα συνέβησαν μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς κυρίας Ῥοβινσὼν.

Ἡ Λουίζα, εὐχαριστηθεῖσα διὰ τὴν προσβολὴν, ἣν ἔπαθεν ἡ θαλαμηπόλος, ἐγέλασεν ἀπὸ καρδίας, ὅτε δὲ κατηνύσθη ὀλίγον ἡ ἱλαρότης αὐτῆς, ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της, ἅτινα ἔλαμπον εἰς τὰ ἄκρα τῶν βλεφάρων της καὶ ἠτένισε τὸν μνηστῆρά της.

— Ἀλλὰ πόθεν ὀρμώμενος τῇ ὠμίησας τοιοῦτοτρόπως; τῷ εἶπε.

— Μὲ ἠρώτησε καὶ τῇ ἀπεκρίθην εὐλαβικῶς.

— Δυστυχῆ, ἀπήντησεν ἡ Λουίζα Βράουν, ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι πάντοτε εὐάρεστος λεγομένη,

τοῦλάχιστον δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ τὴν λέγῃς. Ἰδοὺ ἀπέκτησας θανάσιμον ἐχθρὸν, τὴν ἐξ ἀπορρήτων τῆς κυρίας Λίλλ, ἣτις θὰ πείσῃ εὐκόλως τὴν κυρίαν της νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πλέον εἰς τὸ κατὰστημά σας, καὶ ἴσως καὶ νὰ μὴ ἀγοράσῃ πλέον τίποτε εἰς τῆς μητρὸς μου...

— Πολὺ πιθανόν, πλὴν δὲν εἶναι ἡ μόνη ἀνοησία τὴν ὁποῖαν διέπραξα ἀπὸ τῆς πρωίας, ἐψιθύρισεν ὁ νέος.

— Καὶ αὐτὸ ἐντοσούτω δὲν εἶναι ὀλίγον. Ἀλλ' ἂς ἴδωμεν τί ἔκαμες ἀκόμη;

Ὁ Μορρίς διηγῆθη τότε, τί τῷ συνέβη κατὰ τὸ πρόγευμα καὶ πῶς ὁ θεὸς του τὸν ἀπεδίωξε τῆς οἰκίας του.

— Καὶ ὅλα ταῦτα, εἶπε τελειῶνων, διότι, ἀποκρινόμενος εἰς τὰς παρατηρήσεις αἵτινες μοὶ ἐγίνοντο, ὡμολόγησα ὅτι ἐὰν ὁ θεὸς ἢ ἡ θεία μου ἀπέθνησκον, δὲν θὰ ἔμενα ζωνίως ἀπαρηγόρητος, καὶ ὅτι θὰ ἤμην εὐχαριστημένος διὰ τὴν κληρονομίαν, τὴν ὁποῖαν θὰ μοὶ ἄφινον.

Ἡ Λουίζα ὅμως δὲν ἐγέλα πλέον, ἡσθάνθη βαθέως τὴν στήρην πλούτου, τὸν ὁποῖον ἐπωφθαλμία, νυμφευμένη τὸν Μορρίς. Δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν δυσἀρεσκείαν της καὶ ἀπεκρίθη μετὰ φωνῆς μεστῆς ἐπιπλήξεως καὶ ὀργῆς.

— Εὐγε! πολὺ ὠφελήθης διὰ τοῦ τρόπου σου αὐτοῦ! βεβαίως πρέπει νὰ εἴσαι τρελλὸς διὰ νὰ εἰπῇς τοιαῦτα πρᾶγματα εἰς ἓνα θεῖον τόσον πλούσιον!... Ἀφίνω ὅτι τοῦτο ἦτο ἀπάνθρωπον καὶ σκληρόν. Ἐχάσας λοιπὸν τὸν νοῦν σου;

— Σοὶ λέγω μὲ ἠρώτησάν καὶ ἠναγκάσθην ν' ἀποκριθῶ εὐλαβικῶς.

— Σοὶ παρατηρῶ καὶ πάλιν, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις, ὅτι ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι πάντοτε εὐάρεστος λεγομένη, πρὸ πάντων δὲ κατὰ τὴν περίστασιν αὐτήν. Ὅταν, λόγου χάριν, μὲ ἐρωτήσῃ ἡ θεία μου· Λουίζα, τί θὰ κάμῃς ὅταν ἀποθάνω; νομίζεις ἴσως ὅτι θὰ τῇ ἀποκριθῶ· θεία μου, θὰ κληρονομήσω ὅλην σου τὴν περιουσίαν! Ὁχι, βεβαίως, διότι θὰ μὲ ἀπέβαλλε παρευθὺς ἐκ τῆς οἰκίας της καὶ δὲν θὰ εἶχεν ἄδικον. Ἀπεναντίας, ῥίπτομαι εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ, μὴ ὀμνέω οὕτω, θεία μου, τῇ λέγω, ἡ καρδιά μου σπαράσσεται ἐπὶ μόνῃ τῇ ιδέᾳ, ὅτι δύναμαι νὰ σὰς χάσω· θὰ ἔχονα τόσα δάκρυα, ἐὰν μοὶ συνέβαινε τοιοῦτον ἀτύχημα, ὥστε νὰ ἀπολέσω τὴν ὁρασίμ μου καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἡ λύπη θὰ μὲ ἔφεραν εἰς τὸν τάφον.

— Καὶ ἡ θεία σου σὲ πιστεύει;

— Μὲ πιστεύει, μὲ ἀγαπᾷ διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον, καὶ ἐργάζεται μετὰ περισσοτέρας ζήσεως, ὅπως μὲ ἀφήσῃ πλουσιωτέραν.

— Οἱ λόγοι σου οὗτοι, Λουίζα, προξενοῦσιν ἀγανάκτησιν, εἶπεν ὁ νέος περίλυπος· ποτὲ δὲν ἐπίστευα νὰ εὕρω εἰς σὲ τόσην ἀναληγίαν καὶ τόσην ὑπόκρισιν.

— Δὲν εἶναι ὑπόκρισις τοῦτο, ἀλλὰ φρόνησις καὶ σέβας πρὸς τοὺς συγγενεῖς μας, καὶ ἂν καὶ εἶμαι τόσον κακὴ, ὅπως λέγεις, ἐνάρτε κύριε, δὲν ἐφθασα ἐν τούτοις εἰς τοιαύτην ἀπόγνωσιν, ὥστε νὰ ψυχράνω τὰ πρὸς ἐμὲ ἀγαθὰ αἰσθήματα, οὔτε ἐκείνων οὔτινες μὲ ἀνέθρεψαν καὶ μὲ ἀγαποῦν, . . . οὔτε οὐδενὸς ἄλλου, προσέθηκεν ἡ Λουίζα χλευαστικῶς γελοῦσα.

— Ἐν τούτοις, δὲν ἐτελείωσα τὴν ἀφήγησιν ὅλων μου τῶν σημερινῶν θλίψεων, ἐπανέλαβεν ὁ Γεώργιος, διότι ἡ μετὰ τοῦ θείου μου ῥήξις δὲν εἶναι τὸ μόνον δυστύχημα, ὅπερ μοὶ συνέβη σήμερον.

— Δὲν εἶναι τὸ μόνον! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις· λέγε λοιπὸν, διότι τίποτε πλέον θὲν θέλει μοὶ φανῇ παράδοξον ἐκ μέρους σου.

Τότε ὁ Γεώργιος τῇ διηγήθη πῶς ἀπεβλήθη τοῦ καταστήματος.

— Ἰδοὺ· τί ἐκέρδησας! . . . Μήπως πραγματικῶς ἐτρέλλαθης; ἀνεφώνησεν ἡ Λουίζα ἐξαλλοῦς ἐκ τῆς, ὅπως τὴν ὠνόμαζε, διττῆς μου τρέλλας, ὀλίγου δεῖν θὰ ἔλεγε, τῆς διπλῆς ζημίας της. Καὶ ἐὰν περιορισθῇ τὸ κακὸν, προσέθηκεν, εἰς μόνον τὴν ζημίαν ἣν ὑπέστησαν οἱ προϊστάμενοί σου, ὑπομονή· ἀλλὰ τίς μὲ βεβαιῶσθι δὲν ἔχουσιν οὗτοι τὸ δικαίωμα νὰ σὲ καταδιώκωσιν, ὅπως τοῖς πληρώσης τὰς ζημίας; Καὶ τώρα τί σκοπεῖς νὰ πράξεις;

— Οὔτε ἐγὼ δὲν ἠξέυρω, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος.

— Ἐγὼ ὅμως ἠξέυρω, Κύριε, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις, ὅτι ἐὰν εἶχες τὴν ἐλαχίστην δι' ἐμὲ ἀγάπην, δὲν θὰ ἐφέρεσο οὕτως, ὥστε νὰ καταντήσωμεν πένητες, ἕνα μῆνα μετὰ τὸν γάμον μας.

— Μὲ μέμφεσαι λοιπὸν, διότι εἶπα τὴν ἀλήθειαν;

— Ὁ! εἶπες τὴν ἀλήθειαν! εἶπεν ἡ Λουίζα συγγελοῦσα τὰ χεῖλη περιφρονητικῶς· εἶναι τρέλλα νὰ λέγωμεν τὴν ἀλήθειαν εἰς τοὺς ἀγοραστάς μας, καὶ δὲν πιστεύω οὐδεὶς νὰ ἀπαιτῇ τοῦτο παρ' ἡμῶν. Ἐὰν, λόγου χάριν, ἠναγκαζόμην ἐγὼ νὰ λέγω εἰς αὐτοὺς τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι βεβαία ὅτι τὸ πολὺ μετὰ μίαν ἡμέραν ἤθελον πτωχεύσει. Τὴν ἀλήθειαν! ἰδοὺ, κύτταξε τὸ καπέλλον αὐτό, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσα, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ πωλήσω εἰς διπλάσιαν τιμὴν τῆς ἀξίας του, λέγουσα μόνον ἀπλῶς ὅτι ἔρχεται ἐκ Παρισιῶν. Τί θὰ πάθῃ μὲ τοῦτο ὁ ἀγοραστής μου; . . . μήπως δὲν εἶναι ἐπίσης ὠραῖον καὶ κομψὸν ὅπως ἐὰν ἤρχετο ἐκ τῆς ὁδοῦ Βιθιέννης, ἡ ἄλλης τινὸς μεγάλῃς ὁδοῦ τῶν Παρισιῶν; Ἐὰν ἔχῃς διαθέσιν νὰ ἐπιδώσης εἰς τὸ ἔργον σου καὶ νὰ προοδεύσης εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, δὲν πρέπει νὰ ἦσαι τόσον λεπτολόγος.

— Εἶναι πολὺ λυπηρὸν τοῦτο, παρετήρησεν ὁ Γεώργιος.

— Εἰλικρινῶς σοὶ λέγω, κύριε φιλαλήθη, εἶπεν ἡ Λουίζα Βράουν, ἐκπλήττομαι ἐπὶ τῇ ἀκρα εὐσυνειδησίᾳ, ἣτις σὲ κατέλαβεν ἐξ ἀπροόπτου. Ὁ Θεὸς ἠξέυρει ποσάκις ἐψεύσθης καὶ εἰς ἐμὲ αὐτήν.

— Ἐγὼ ἐψεύσθην! ἤτοιμάσθην νὰ ἀνακράξῃς ὁ Μορρίς, ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς ὅτι συχνάκις ἐν τῇ ζέσει τοῦ πρὸς αὐτὴν θαυμασμοῦ του μετεχειρίσθη ἐκφράσεις, αἵτινες βεβαίως ἦσαν ὑπερβολικαὶ, ἠναγκάσθη ν' ἀποκριθῇ.

— Ὁμολογῶ, Λουίζα, ὅτι ἐψεύσθην ἐνίοτε, ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ μοὶ συμβῇ οὐδέποτε πλέον.

— Λοιπὸν τῷ ὄντι ἐψεύσθης! ἀνεφώνησεν ἡ νεᾶνις ὀργισμένη· τώρα ἔλεπω ὅτι καὶ αἱ διαβεβαιώσεις τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης σου ἦσαν ἐπίσης ψευδεῖς. Πολὺ καλὰ, θέλω σημειώσαι καὶ τοῦτο.

— Ὅχι, Λουίζα, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος. Πίστευσε ὅτι σὲ ἀγαπῶ.

— Ἔστω! σὲ πιστεύω καὶ σοὶ εἶμαι εὐγνώμων διὰ τοῦτο· εἶπέ μοι ὅμως τί ἐνόηεις λέγων ὅτι ἐψεύσθης;

— Σοὶ ἔλεγον, φέρ' εἰπεῖν, ὅτι ἦσο ὅ,τι ὠριότερον ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον, καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές.

— Καλὰ, ἔπειτα;

— Σὲ ὠνόμασα πολλάκις ἄγγελον, ἐν ᾧ δὲν εἶσαι ἄγγελος.

— Καλὰ! ἔχεις καὶ ἄλλα ἀκόμη;

— Ὅτι ἦσο ἡ ζωὴ μου, ἡ ψυχὴ μου, καὶ δὲν εἶσαι οὔτε τὸ ἓν, οὔτε τὸ ἄλλο, φιλότατη Λουίζα.

— Ὡστε, ὅτε μοὶ ἔλεγες ὅτι θὰ ἀπέθνησκες, ἐὰν δὲν συγκατετιθέμην νὰ γίνω σύζυγός σου, πιθανὸν καὶ τοῦτο νὰ ἦτο ψευδές, ὅπως καὶ τὰ λοιπὰ;

— Ναί! Λουίζα.

— Ἐλπίζω, Κύριε, ὅτι μετὰ μίαν τοιαύτην ἐξομολόγησιν θὰ εὐαρεστηθῇς νὰ λάβῃς τὸν πῖλόν σου καὶ νὰ ἀπέλθῃς.

— Ὅχι, φιλότατη Λουίζα, δὲν θὰ ἀπέλθω, διότι ἂν καὶ δὲν εἶσαι ἄγγελος, οὔτε πρότυπον ὠριότητος, ἀλλ' ἀγαθὴ καὶ ὠραία κόρη, ἂν καὶ ἡ ζωὴ μου δὲν κρέμαται ἐκ τῆς σταθερότητος καὶ ἀφοσιώσεώς σου, ὅλα ταῦτα δὲν μ' ἐμποδίζουν ἀπὸ τοῦ νὰ σὲ ἀγαπῶ, καὶ νὰ αἰσθανθῶ μεγίστην λύπην, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ σὲ στερηθῶ, εἶπεν ὁ Μορρίς μετὰ σοβαρότητος.

— Τοῦτο πολὺ μὲ κολακεύει· ὠμίλησας τέλος πάντων εἰλικρινῶς, ἐψιθύρισεν ἡ Λουίζα.

— Πάντοτε ὑπῆρξα εἰλικρινής, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, ποτὲ δὲν ἠθέλησα νὰ σὲ ἐξαπατήσω· καὶ αὐταὶ δὲ αἱ ὑπερβολικαὶ ἐκφράσεις τοῦ θαυμασμοῦ μου, δὲν ἦσαν μὲν κατὰ γράμμα ἀληθεῖς, ἦσαν ἐντούτοις ὑπερβολικὴ ἐνδειξις ἀγάπης.

— Ὅχι, ποτὲ δὲν ἠσθάνθης ἀγάπην δι' ἐμὲ, τοῦλάχιστον τώρα δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον! ἀνέ-

κραξεν ἡ Λουίζα, ἄλλως θὰ μὲ ἐθεώρεις ἀξίαν τῶν ἐκφράσεων, τὰς ὁποίας τόρα εὐρίσκεις ὑπερβολικὰς. Ὅχι, Κύριε Μορρίς, εἶμαι βεβαία ὅτι ἀγαπᾷς ἄλλην καὶ ὄχι ἐμὲ.

Ὁ Μορρίς ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλὸς, ἐξήτασε τὴν συνειδησίην του, ἐνεθάυνεν εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας του καὶ τότε ἀπεκρίθη.

— Ὅχι, Λουίζα, οὐδένα εἰς τὸν κόσμον ἀγαπῶ . . . ὡς σέ.

— Μοὶ ἀποκρίνεσαι διστάζων καὶ ὡς νὰ μὴ ἦσο βέβαιος περὶ τούτου· ἐννοῶ τί συμβαίνει· ὑπάρχει ἄλλη γυνή, τὴν ὁποίαν θαυμάζεις περισσότερο ἐμοῦ καὶ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπροτίμας ὡς σύζυγον, ἐὰν δὲν ὑπῆρχον ἐμπόδια· εἶπέ μοι δὲν εἶναι ἀληθὲς τοῦτο;

Ὁ Μορρίς ἠρυθρίασεν, ὠχρίασε, κατεταράχθη καὶ τέλος ἐψιθύρισε χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Λουίζα, ἐὰν γὰρ ἀκόμη μοὶ ἀπέτεινες τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἤθελα σοὶ ἀποκριθῇ· ὄχι, πλὴν θὰ ἐψευδόμην, ὅπως τοῦτο συμβαίνει καθ' ἐκάστην εἰς τὸν βίον· σήμερον ὅμως εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ σοὶ ἀποκρίνομαι, Ναί!

— Τότε ἀπορῶ πῶς μένεις εἰσέτι ἐδῶ, ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις μὴ κρύπτουσα πλέον τὴν ἀγανάκτησίν της.

— Ἰσως μὲ ἐννοήσης καλλίτερον, ὅταν σοὶ ἐξηγήσω τὸν λόγον, δι' ὃν σοὶ εἶπα τοῦτο, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος· σὲ ἀγαπῶ, Λουίζα, πιστεύσόν με, ἄλλως δὲν θὰ σοὶ τὸ ἔλεγον· ἀλλ' ἀνετράφην ἐκ νεαρᾶς μου ἡλικίας μετὰ μικρᾶς κόρης, ἣτις τόρα εἶναι τελεία γυνή, ὠραία ἄνευ ματαιότητος, συνετὴ ἄνευ σχολαστικότητος, πλουσία ἄνευ ὑπεροψίας. Ἐὰν τέλος, Λουίζα, ὑπάρχῃ ἐν τῷ κόσμῳ γυνή τις τελεία, ἡ γυνή αὕτη εἶναι ἐκεῖνη περὶ ἧς σοὶ ὁμιλῶ.

— Θὰ κάμῃς καλλίτερα νὰ ὑπάγῃς ὁ ἴδιος νὰ τῆς τὸ εἰπῇς, παρὰ νὰ μένης ἐδῶ ὑβρίζων με καὶ κάμνων τὸν πανηγυρικόν της.

— Μὴ ὀργίζεσαι, Λουίζα· μοὶ ἐξήτησες τὴν ἀλήθειαν καὶ σοὶ τὴν λέγω. Ἡ εὐγενὴς αὕτη γυνή εἶναι ἴσως προωρισμένη νὰ φέρῃ ἐπὶ τῶν οἰκοσήμεων τῆς στέμμα κομῆσης, καὶ οὐδέποτε ἐταπεινώσα αὐτὴν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μοὶ ἐπέλθῃ ἡ ἰδέα νὰ τὴν νυμφευθῶ, οὐδ' ἐνόμισα ὅτι μοὶ ἦτον ἐπιτετραμμένον νὰ τὴν ἀγαπήσω.

— Μὰ τοῦτο εἶναι ἀνυπόφορον, ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα· μὲ ζητεῖς εἰς γάμον καὶ ἐνταῦθ' ὀφείδεις τὸ δικαίωμα εἰς ἄλλην νὰ θεωρῇ ἑαυτὴν προσβεβλημένην διὰ παρομοίαν πρότασιν. Τοῦτο ὑπερβαίνει πᾶν μέτρον· φύγε ἀπ' ἐδῶ!

Καὶ ἀποσπῶσα ἐκ τῶν χειρῶν της τὸν δακτύλιον, τὸν ὁποῖον τῇ εἶχε δώσει ὁ Γεώργιος, τὸν ἔρριψε χαμαί.

— Φιλότατη Λουίζα, ἐψιθύρισεν ὁ νέος, ἐὰν θελήσης νὰ μὲ ἀκούσης, θὰ ἰδῇς ὅτι ἔχεις ἄδι-

κον νὰ ἦσαι ζηλότυπος, διότι σοὶ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι οὐδέποτε μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν, νὰ τὴν νυμφευθῶ, ἂν καὶ ὑπῆρξεν ἄλλοτε παιδικὴ μου φίλη καὶ διατηρῇ ἴσως ἀκόμη δι' ἐμὲ φιλίαν τινά. Ἡ ἀνάμνησις τῆς ὑπῆρξεν ἀπλῶς δι' ἐμὲ ἀστῆρ, ὅστις μὲ ὠδήγει ἐν ταῖς περιπετείαις τοῦ βίου, καὶ μοὶ ἐχρησίμευσεν ὅπως μὲ ἀναδείξῃ ἄξιον νὰ γίνω σύζυγός σου. Ἀνάλαβε πάλιν τὸν δακτύλιόν σου, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεώργιος προσπαθῶν νὰ ἐπαναθέσῃ αὐτὸν εἰς τὸν δακτύλόν της, καὶ ἔσο πεπεισμένη ὅτι θὰ σοὶ ἦμαι πάντοτε πιστός.

Ἄλλ' ἡ Λουίζα ἀπέσυρε τὴν χεῖρα βιαίως καὶ ἔρριψε τὸν δακτύλιον ἐκ τοῦ παραθύρου.

— Ὅχι, λέγει, δὲν θέλω καρδίαν ἣτις δὲν θὰ ἀνήκῃ ὀλοσχερῶς εἰς ἐμὲ, καὶ τὴν ὁποίαν ἄλλη γυνή μὲ παραχωρεῖ ἐκ συγκαταβάσεως. Πήγαίνε νὰ εὔρης τὸ ἀπαράμιλλον εἰδωλόν σου, καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ μὴ ἐπανέλθῃς πλέον ἐδῶ. ἠξέυρω πρὸ πολλοῦ ὅτι ἡ ἀξία σου δὲν ἦτο μαγάλη, ἀλλὰ τόρα ἐπίσθην ὅτι δὲν ἀξίζεις τίποτε. Μάθε λοιπὸν, ὅτι ποτὲ δὲν σὲ ἠγάπησα, τόρα μάλιστα σὲ ἀποστρέφομαι, σὲ περιφρονῶ. . . . ἐλπίζω δὲ νὰ μὴ μὲ ἀναγκάσης νὰ φωνάξω διὰ νὰ σὲ κάμω νὰ ἐξέλθῃς.

Ἡ διαψευθεῖσα φιλοδοξία καὶ ἡ προσβεβλημένη ματαιότης συνέτεινον πολὺ εἰς τὴν ὀργὴν τῆς Λουίζας. Ὑπῆρχεν εἰς τὸ βλέμμα καὶ τοὺς λόγους τῆς τόση πικρία ἐνταῦθ' ὅτι καὶ κακία, ὥστε ὁ Γεώργιος δὲν ἀμφίβαλλε πλέον περὶ τοῦ ἀληθοῦς αὐτῆς χαρακτῆρος. Αἰφνης καὶ διὰ μιᾶς ἔκαμε τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην.

Ἠγέρθη ἀξιοπρεπῶς καὶ εἶπε μετὰ ψυχρότητος.

— Ὑγίαινε, δεσποσύνη, δὲν εἶσαι ἡ Λουίζα τὴν ὁποίαν ἐνόμιζον! Ἠπατήθην ὅπως καὶ σύ. Χάρις τῷ Θεῷ δὲν εἶναι πολὺ ἀργά. Δὲν θλίβομαι λαμβάνων τὴν στιγμὴν ταύτην πικρὸν μάθημα, τοῦναντίον σὲ εὐχαριστῶ.

Καὶ βιάζων ἑαυτὸν ὅπως ἀποκρύψῃ τὰ δάκρυά του, ἐξῆλθε τῆς οἰκίας.

— Τέλος πάντων ἀπηλλάχην ἀπὸ αὐτοῦ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Λουίζα μεῖναισα μόνη. Διωγμένος ὡς εἶναι τόρα ἀπὸ τοῦ θείου του καὶ τῶν προϊσταμένων του . . . τί νὰ τὸν κάμω; ἐὰν εἶχα τὴν ἀνοησίαν νὰ τὸν ὑπανδρευθῶ, ἔπρεπε καὶ νὰ τὸν πρέσω! . . . Ἀς οἰκονομηθῇ ὅπως δυνήθῃ. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ εὔρω τρόπον, ὥστε ὁ Κάρλος Δαίβυ νὰ μάθῃ ἐντὸς ὀλίγου τὰ διατρέχοντα, διότι αὐτὸς πάλιν εἶναι ἐκ τῶν δύο ὁ καλλίτερος.

Ὁ Γεώργιος ἐν τούτοις τετραγυμνός καὶ σκεπτικὸς ἔτι ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως τούτου ἐγωϊσμοῦ καὶ τούτης ὑποκρίσεως ἐν τῷ χαρακτῆρι τῆς Λουίζας καὶ διατρέχων τὰς ὁδοὺς μεγάλαις βήμασι, προσέκρουσεν ἀφρημένος πρὸς τινα, ἐρχόμενον ἀκριβῶς ἐξ ἀντιθέτου διευθύνσεως.

— Πρόσεχε λοιπόν, Γεώργιε. Μήπως αληθώς είσαι τρελλός, όπως διεδόθη και λέγεται καθ' άπασαν τήν μικράν Βρετανίαν;

— "Α! σὺ εἶσαι, Δαίβυ;

— Μὲ ἐσπρώξεις τόσον, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ βίψης κάτω. Ποῦ ἔχεις τὸν νοῦν σου;

— Μὴν μὲ ἐρωτᾷς; δὲν παρῆλθεν ἀκόμη τὸ ἥμισυ τῆς ἡμέρας καὶ ἤδη...

— Σοὶ τὸ προεῖπον, καὶ χρεωστῶ νὰ σὲ εἰδοποιήσω διὰ νὰ λάβῃς τὰ μέτρα σου, διότι, ἄλλως, δὲν θὰ παρέλθωσιν οὐδὲ δύο ὥραι καὶ θὰ τεθῇς ὑπὸ περιορισμὸν ὡς παράφρων. Ἡ ἀτυχὴς θεία σου σὲ ἀναζητεῖ πανταχοῦ, ἀφοῦ δὲ μάθῃ καὶ τὰ διατρέξαντα εἰς τὸ κατὰστημά σου, ἐννοεῖς ὅτι ἡ ἀνησυχία τῆς θ' αὐξήσῃ. Εἶναι πεπεισμένη καὶ κατάρθωσε νὰ πείσῃ καὶ πάντα ἄλλον ὅτι ἀπώλεσας τὰς φρένας. Δὲν δύνανται ἄλλως νὰ ἐξηγήσῃσι τὴν σημερινὴν διαγωγὴν σου· τρέμουν μὴ γείνης πρόξενος δυστυχῆματός τινος.

— Ἐννοῶ ἐντελῶς τὴν ἀνησυχίαν των, Κάρολς, διότι δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ ἄνθρωπος ὅστις νὰ ἔπαθεν ὅσα ἐγὼ ἀπὸ ἐξ ἢ ἐπτὰ ὥρων, ἁπλῶς λέγων τὴν ἀλήθειαν.

— "Ὅλα αὐτὰ δὲν μὲ ἐκπλήττουσι· πῶς θὰ κατορθώσῃς ὅμως νὰ ἐξακολουθήσῃς τὴν δοκιμὴν, ἀφοῦ ἡ εἰδησις ὅτι αἰφνιδίως παρεφρόνησας, ἀνεστάτωσε τὴν συνοικίαν ἅπασαν καὶ δυσκολάτατον θὰ ἀποβῇ νὰ ἀποφύγῃς τὰ μέτρα ἅτινα ἐλήφθησαν ὅπως σὲ υποβάλλωσιν ὑπὸ ἰατρικὴν ἐπίσκεψιν; Ἀφοῦ ἔχῃς δώσει τὸν λόγον σου πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἐβδομάδος αὐτῆς νὰ μὴ ἐξηγήσῃς εἰς οὐδέν· τὸν ἀληθῆ λόγον τῆς διαγωγῆς σου, δηλαδὴ τὸ στοίχημά μας, δυσὶν ἑτάτερον, ἢ πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν συνοικίαν σου, ἢ νὰ ἀποφασίσῃς νὰ κλεισθῇς εἰς φρενοκομεῖον.

— Ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ, εἶπεν ὁ Γεώργιος ἐν ἀπελπισίᾳ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος θὰ ὑπάγω εἰς τὸ Στριθάμ, ὅπου ἐργασία τις μὲ καλεῖ.

— "Ὅσον ταχύτερον φύγῃς, φιλιτάτε μοι, τόσον καλλίτερον διὰ σὲ, ἀπεκρίθη ὁ Δαίβυ. Ἄς μὴ σὲ ἐμποδίζῃ περισσότερον. Ὑγίαινε.

Οἱ δύο φίλοι ἡσπάζθησαν ἀλλήλους καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ Γεώργιος Μορρίς ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀστοῦ, ὅπου ἐγευμάτισε, καὶ παραλαβὼν τὸ διὰ τὴν δεσποσύνην Αἰλλ δέμα ἀνέβη ἐπὶ τοῦ λεωφορείου τοῦ ἄγοντος εἰς Στριθάμ, ἐνθα κατῴκει ἡ πλουσία κληρονόμος δεσποσύνη Ἑλένη Αἰλλ.

Ἡ Κυρία τῆς ἐξοχῆς τῶν Ῥόδων Ἑλένη Αἰλλ, ἦτο θυγάτηρ γηραιῦ τινος διδασκάλου, διδάξαντος τὸν Γεώργιον Μορρίς τὰ προκαταρκτικὰ μαθήματα τῆς γλώσσης του. Ἐδέχετο εἰς τὸ σχολεῖόν του παῖδας καὶ κοράσια μικρὰς ἡλικίας, ὥστε ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Ἑλένη ἐσυνείθισαν

νὰ βλέπωνται καθημερινῶς καὶ οὕτως ἀνεπτύχθη μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀμοιβαία τις συμπάθεια καὶ φιλία, ζωηρὰ καὶ εἰλικρινής. Βραδύτερον ὁ μὲν Γεώργιος εἰσῆλθεν ὡς ὑπάλληλος εἰς τὸ κατὰστημα τῶν Κ^ω Βλάχκ, Νουάρ καὶ Σ^ω, ἡ δὲ Ἑλένη ἔμεινε βοηθὸς τοῦ πατρὸς τῆς εἰς τὸ ἐπίπνον ἐργὸν διδασκάλου μικρῶν παιδιῶν.

Ἡμέραν τινὰ ὁ γέρον ἀπεκοιμήθη ἐν γαλήνῃ τὸν αἰώνιον ὕπνον, ἡ δὲ νέα κόρη, μείνας ὀρφανὴ, ἠναγκάσθη νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν διδούσα μαθήματα ἀγγλικῆς καὶ κλειδοκυμβάλου, οὕτω δὲ ἔζησεν ἐφ' ἱκανὰ ἔτη μετὰ πολλῶν κόπων καὶ στερήσεων κερδίζουσα τὸν ἄρτον τῆς.

Ἐσπέραν ὅμως τινὰ ἐπανελθούσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὑπὲρ ποτε περίλυπος, εὗρεν ἐν αὐτῇ δικηγόρον τινὰ ἀναμένοντα αὐτὴν μετ' ἀνυπομονησίας, ὅπως τῇ ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἐκληρονόμησε περιουσίαν ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυρίου φράγκων παρ' ἐνὸς τῶν θείων τῆς, ἀποθανόντος ἀρτίως ἐν Νέᾳ Ὁρλεάνῃ.

Ἐν τούτοις ἡ Ἑλένη, καίτοι διὰ μιᾶς εἰς τοιαύτην περιουσίας περιωπὴν ἀνελθούσα καὶ μόλις μάλιστα τὸ εἰκοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς ἄγουσα, οὐδόλως ὑπερφηανεύθη διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἔμεινε μετριόφρων καὶ ἀφελὴς ὡς καὶ πρότερον. Ἀγαπῶσα τὴν ἐξοχήν, ἀλλὰ καὶ μὴ θέλουσα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Λονδίνον, ἀπομακρυνομένη τόσον ἀρχαίων φίλων καὶ γειτόνων, οἵτινες πάντοτε ἔδειξαν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην καὶ προθυμίαν, ἠγόρασεν ἐξοχὴν τινα λίαν ἐγγὺς τῆς πόλεως, ἐν Στριθάμ, ὅπου ἐν φιλοκαλίᾳ διῆγε βίον λιτὸν, ξενίζουσα σχεδὸν καθ' ἐκαστὴν μετὰ πολλῆς ἀγάπης ἀλλὰ καὶ ἀφελείας τοὺς παλαιούς τῆς γνωρίμους. Ὁ πλοῦτος αὐτῆς ἀφ' ἐνὸς ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ κάλλος τῆς ἀφ' ἑτέρου εὐκόλως ἠδύναντο νὰ προσπορίσωσιν αὐτῇ ἐπίζηλον θέσιν ἐν τῇ ἀριστοκρατίᾳ τοῦ Λονδίνου, ὥς δὲ καὶ γάμον τινὰ πολλοῦ λόγου ἄξιον· πλὴν ἡ Ἑλένη Αἰλλ προὔτιμα νὰ μείνῃ οἷα ἦν καὶ πρότερον.

Ὅτε ὁ ὑπηρετὴς τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Γεώργιος Μορρίς ἦλθε φέρων μεθ' ἑαυτοῦ δέμα μεταξωτῶν ὑφανμάτων, εὗρίσκατο ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς.

Εἷσαξε τὸν κύριον Μορρίς καὶ δὸς τὸ δέμα εἰς τὴν θαλαμηπόλον, εἶπεν.

Ὁ ὑπηρετὴς ἐξῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον εἰσήγαγε τὸν κύριον Μορρίς.

Ἡ Ἑλένη ἐγερθεῖσα ἔδραμεν εἰς συνάντησίν του, εἶπε δὲ αὐτῷ μετὰ θελκτικῶς μειδιάματος καὶ τείνουσα ἐνταῦθα τὴν χεῖρα·

— Πῶς σὺ ἐδῶ, Γεώργιε; ἀπὸ δύο ἡδὲ τῶν εἰμαι ἐνταῦθα καὶ διὰ πρώτην φορὰν σήμερον ἔρχεσαι νὰ μὲ ἰδῇς; οὕτω φέρονται οἱ ἀρχαῖοι καὶ εἰλικρινεῖς φίλοι;

— Αἱ περιστάσεις, δεσποσύνη, εἶναι τοιαῦται, ὥστε ἐνόμισα ὅτι οὕτως ὀφείλον νὰ φερθῶ, ἀπεκρίθη ὁ φιλαλήθης νέος.

— Ἀλλὰ διατί; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη, διευθυνομένη εἰς ἀνάκλιντρον καὶ προσκαλοῦσα αὐτὸν νὰ καθίσῃ παρ' αὐτῇ.

— Ἡ διαφορὰ τῶν θέσεών μας δὲν μοι ἐπέτρεπε νὰ σὰς ἐπισκεπτόμαι.

— Καὶ πάλιν ὅμως σὲ ἐρωτῶ διατί; δὲν βλέπω τὸν λόγον.

— Διότι εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὸν ὁποῖον ζῆτε τώρα, ἤθελα θεωρηθῇ ὡς ξένος καὶ παρείσακτος.

— Ὑπὸ τίνος; βεβαίως ὄχι ὑπ' ἐμοῦ, εἶπεν ἡ Ἑλένη.

— Ὑπὸ τῶν περικυκλούντων ὑμᾶς, δεσποσύνη, οἵτινες δὲν θὰ ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένοι νὰ συναντηθῶσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ σας μετὰ μικροῦ ὑπαλλήλου ἐμπορικοῦ καταστήματος.

— Τότε οὐδὲν τοὺς ἀναγκάζει νὰ ἐπανέλθωσιν, ἀπεκρίθη ἡ νεῆνις. . . . Καὶ ἐγὼ τί εἶμαι; Καὶ αὐτὴ ἡ κληροδοτηθεῖσά μοι περιουσία δὲν προέρχεται ἐκ τοῦ ἐμπορίου; Ἐπαυσα δὲ ἀπὸ τοῦ νὰ τρέφω πάντοτε τὴν αὐτὴν συμπάθειαν καὶ στοργὴν πρὸς ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἡ τύχη μὲ ἀπεμάκρυνε; Δὲν ἐπιζητῶ τὰς σχέσεις τῶν εὐγενῶν· ἐὰν ὅμως οὗτοι ἤθελον ἔλθαι πρὸς ἐμὲ, ἤθελον τοὺς δεχθῇ προθύμως, ἀπαιτοῦσα μόνον παρ' αὐτῶν συμπεριφορὰν ἐπίσης εὐγενῆ πρὸς τοὺς παιδικούς μου φίλους, ὁσάκις τύχῃ νὰ συναντήσωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Δὲν ἀμφίβολον ποτὲ περὶ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων σας, δεσποσύνη, λέγει ὁ Γεώργιος, καὶ εἶναι ὠραῖοι οἱ λόγοι σας, φοβοῦμαι μόνον ὅτι ἔσως εἶναι ἅπλαϊ θεώρια μὴ δυνάμεναι νὰ πραγματοποιηθῶσιν. Εἶσθε ἠναγκασμένη ὡς ἐκ τῆς θέσεώς σας νὰ παραμελήτε τοὺς ἀρχαίους φίλους σας.

— Οὐδέποτε, ἀνέκραξεν ἡ Ἑλένη. . . . Ἀλλὰ διατί μὲ ὀνομάζεις δεσποσύνην Αἰλλ; εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ πατρὸς μου ἐκαλοῦμεν ἀλλήλους Ἑλένην καὶ Γεώργιον· βραδύτερον δὲ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς πενίας καὶ τῶν δυσχερειῶν μου δὲν ἠλλάξαμεν γλῶσσαν! Διατί τώρα εἶμαι δεσποσύνη Αἰλλ; Θέλεις λοιπὸν νὰ σὲ ὀνομάζω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ ἐξῆς κύριον Μορρίς;

— Ὅχι, ὄχι, ὀνομάζετέ με Γεώργιον, σὰς παρακαλῶ, ἀνεφώνησεν ὁ νέος ἐρυθρόσας.

— Τότε ὀνομάζέ με Ἑλένην, ὅπως ἄλλοτε, τὴν φίλην σου Ἑλένην. . . . καὶ Γεώργιε, ἐξηκολούθησεν, ἄς εἴμεθα φίλοι. Δὲν ἔχω γονεῖς. . . . δὲν ἔχω οὔτε ἀδελφὴν οὔτε ἀδελφόν καὶ. . . . δὲν θὰ ὑπανδρευθῶ ποτέ. . . . Γεώργιε, γενοῦ σὺ καὶ ἡ σύζυγός σου ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ μου. Ἐμαθα ὅτι ἐντὸς ὀλίγου νυμφεύσεαι καὶ χαίρω βλέπων σε σήμερον, διότι ἡτοιμάζον δῶρόν τι τὸ ὁποῖον ἐπεθύμουν νὰ προσφέρω εἰς τὴν μνηστήν σου.

Ἀλλ' ἐν ᾧ ἔλεγε ταῦτα, ὁ ὑπηρετὴς ἠνέφξε τὴν θύραν καὶ ἀνήγγειλε τὴν μαρκισίαν τοῦ Κελβρόυμ καὶ τὸν λόρδον Ἐδουάρδον τοῦ Βιλβράμ,

ἐνταῦθα δὲ οἱ δύο ξένοι εἰσῆλθον εἰς τὴν αἰθούσαν.

Ὁ Γεώργιος ἡτοιμάσθη ν' ἀναχωρήσῃ, πλὴν, — Ὅχι, μὴν ἀναχωρῇς ἀκόμη, τῷ εἶπεν ἡ Ἑλένη ἐν σπουδῇ. Σὲ βλέπω ἐδῶ διὰ πρώτην φορὰν, καὶ ἔχω τόσα νὰ σοὶ εἰπῶ· σὲ παρακαλῶ μείνε, ἕως ὅτου οὗτοι ἀναχωρήσωσιν.

Ὁ Γεώργιος ἐχαίρετῃσεν ὅλος ἐν σιγῇ καὶ, καὶ ἀπεσύρθη εἰς γωνίαν τινὰ τῆς αἰθούσης, ὅπου ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας στερεοσκοπίον τι, ἵνα φαίνηται οὕτως ἀπησχολημένος.

Ἡ μαρκισία ἔδραμε μετὰ πολλῆς προθυμίας πρὸς τὴν Ἑλένην, τῇ ἐσφιγγε τὰς χεῖρας καὶ τὴν ἡσπάζθη, ἐπιδεικνύουσα αὐτῇ πραγματικὴν καὶ εἰλικρινῆ συμπάθειαν.

Πρὸς μεγάλην ὅμως ἐκπληξιν τοῦ Μορρίς, ὃν δὲν διέφρευεν οὔτε λέξεις, οὔτε νεῦμα ἐκ τῆς ἀρξαμένης συνδιαλέξεως, ἡ δεσποσύνη Αἰλλ ἐφάνετο πολὺ σεμνυνομένη ἐπὶ τῇ καλωσύνῃ τῆς μαρκισίας.

Ὁ λόρδος Βιλβράμ προσεφέρετο ἐπίσης περιποιητικῶς πρὸς τὴν οἰκοδέσποιαν. Ὁμίλησαν περὶ τῶν χορῶν τῶν διδομένων κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τοῦ ἔτους, περὶ τοῦ γάμου τοῦ κόμητος Δ, περὶ τῶν νέων μελοδραμάτων, ἅτινα ἐπρόκειτο νὰ δοθῶσι καὶ περὶ ἄλλων τοιούτων ἀντικειμένων, μεθ' ὧ ἀπεχαιρέτησαν τὴν Ἑλένην διαβεβαιούντες ἐκ νέου αὐτὴν περὶ τῆς ἀγάπης καὶ συμπάθειας των.

— Ἐ! λοιπὸν, λέγει ἡ Ἑλένη, ὅτε ἔμεινε μόνη μετὰ τοῦ Γεωργίου, τί λέγεις δι' ὅλα αὐτὰ;

— Λέγω, ἀπεκρίθη ὁ νέος, ὅτι διὰ νὰ ἔρχεται ἐδῶ ἡ μαρκισία τοῦ Κελβρόυμ, καὶ νὰ δεικνύται τόσον προσνής πρὸς ὑμᾶς, ἔχει κατὰ νοῦν σπουδαῖόν τι κατ' αὐτὴν σχέδιον, τοῦ ὁποῖου προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ἡ ἰδέα, ἢν ἐξέφρασες, εἶναι ἡμισυ δι' ἐμὲ κολακευτικὴ, παρετήρησεν αὐτῷ ἡ Ἑλένη. Πόθεν ἐξάγεις ὅτι μόνον τὰ ἀτομικά μου προτερήματα δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ ἐλκύσωσι τὴν συμπάθειάν τῆς;

— Διότι, Ἑλένη, ἐὰν ἦσθε εἰσέτι πτωχὴ παιδαγωγός, ὡς πρότερον, καὶ ἂν ἀκόμη ἐκοσμεῖσθε δι' ὅλων τῶν δυνατῶν ἀρετῶν, ἡξέυρετε ἡ ἰδίᾳ ἐκ πείρας, ὅτι ἤθελον σὰς ἀπαξιώσει καὶ τῆς ἐλαχίστης προσοχῆς. Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν ὅτι ἀποβλέπουσι μόνον εἰς τὴν μεγάλην περιουσίαν σας, διότι ἡ μαρκισία τοῦ Κελβρόυμ δὲν εἶναι γυνή, ἥτις νὰ ἐπισκέπτηται ἄνευ σκοποῦ τινος πρόσωπα μὴ ἀνήκοντα εἰς τὴν κοινωνικὴν τῆς τάξιν.

— Ὅμιλεῖς μὲ εἰλικρινεῖαν ἀπελπιστικὴν, Γεώργιε, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη, ἀλλὰ τότε τί ὑποθέτεις ὅτι ἔχει αὕτη κατὰ νοῦν;

— Τὸ ἐν καὶ ἥμισυ ἑκατομμύριόν σας, τὸ ὁποῖον θὰ χρησιμεύσῃ ὅπως πληρωθῶσι τὰ χρέη καὶ αἱ σπατάλαι τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ τῆς, τοῦ

δοποιον δὲν ἠδυνήθη μέχρι τοῦδε ν' ἀπαλλαγῇ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ εἰς τὸν στρατὸν, εἰς τὸ ναυτικόν, ἢ εἰς ὁποιανδήποτε ἄλλην θέσιν, φαντάζεται δὲ ὅτι νέα κόρη μικρᾶς καταγωγῆς θὰ θεωρήσῃ ἐαυτὴν εὐτυχῇ, παρέχουσα τὴν περιουσίαν τῆς ἀντὶ τῆς ὑψηλῆς τιμῆς νὰ ὀνομάζῃται νύμφη τῆς καὶ νὰ ἀποκαλῇται λαίδη Βιλ-βραάμ, τοῦθ' ὅπερ κατ' ἐμὲ δὲν εἶναι εἰμὴ ἀπλοῦς τιμητικὸς τίτλος.

— Ἐν τούτοις, παρετήρησεν ἡ Ἑλένη, εἰς μόνος βαθμὸς θὰ μοὶ ὑπελείπετο διὰ νὰ λάβω τὸ στέμμα κομῆσης· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ τὸ στέμμα αὐτοῦ θὰ ἀνήκῃ εἰς ἐμέ. Δὲν φρονεῖς ὅτι θὰ μοὶ ἔρχεται πολὺ καλὰ;

— Παντάπασι, Ἑλένη.

— Καὶ διατί;

— Διότι δὲν ἔχεις τὸ ἥθος, τοὺς τρόπους, ἐκείνο τὸ δὲν εἰσεύρω τι, ὅπερ παρέχει μόνῃ ἡ γέννησις, καὶ διότι σοὶ μένει εἰσέτι τι ἀναμνησκόν τὴν παιδαγωγόν.

— Τῇ ἀληθείᾳ, Κύριε Μορρί, δὲν ἠξέυρω τί μᾶλλον νὰ θαυμάσω, τὴν φιλοφροσύνην τῶν λόγων σου ἢ τὸ διορατικόν σου; εἶπεν ἡ δεσποσύνη Αἰλλ ἐκπεπληγμένη.

— Γνωρίζω ὅτι οἱ λόγοι μου δὲν εἶναι περιποιητικοί, ἐπανελάθεν ὁ Γεώργιος, ἀλλ' ἐκφράζουσιν οὐχ ἥττον τὴν ἀλήθειαν· ἐλπίζω δὲ νὰ μὴ τοὺς παρεξηγήσητε.

— Ποῶς; ἀλλ' ἐὰν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα ὅπως λέγεις, τότε πῶς ἡ μαρκισσία συγκατατίθεται νὰ μὲ δεχθῇ ὡς νύμφην τῆς;

— Ἰσως, ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τῆς, δὲν ἤθελε συγκατατεθῇ, ἀλλ' ἡ θέσις τοῦ λόρδου Βιλβραάμ διαφέρει, διότι ἡ περιουσία σας θὰ ἤρχτο λίαν ἐγκαίρως καὶ καταλλήλως ὅπως ἐπανορθώσῃ τὰς ζημίας, ἃς ὑπέστη ἡ πατὴρ αὐτοῦ περιουσία.

— Καὶ μολοντούτο θὰ ἦτον ἡναγκασμένη νὰ μ' ἔχῃ πλησίον τῆς.

— Μὴ τὸ πιστεύετε! ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, δὲν θὰ ἦσθο δι' αὐτὴν εἰμὴ ἡ σύζυγος τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ τῆς. Καθ' ἣν δὲ ἐποχὴν ἡ οἰκογένεια θὰ μένῃ ἐν Λονδίῳ, θὰ σὰς στέλλωσιν εἰς ἀπομεμακρυσμένον τινὰ πύργον, ὃ δ' Ἐδουάρδος θὰ ἐξακολουθῇ ζῶν εἰς τὴν λέσχην του. Ὅτε, ἀπεναντίας, θὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν ἐξοχὴν, θὰ σὰς προσκαλῶσιν εἰς τὸ γεῦμά των μετὰ τοῦ ἐφημερίου τοῦ τόπου.

— Εὐρίσκω τοὺς λόγους σου λίαν προσβλητικούς δι' ἐμέ! ἀνέκραξεν ἡ Ἑλένη ἐρυθριῶσα ἐξ ἀγανακτικῆς. Διατί μοὶ ὁμιλεῖς τοιοῦτοτρόπως, Κύριε Μορρί;

— Πρῶτον, διότι τοῦτο εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἐν ταύτῃ δὲ ὅπως εἰ δυνατόν σὰς ἀποτρέψω ἀπὸ πράξεως δι' ἣν βραδύτερον θὰ μετανοήσητε πικρῶς.

— Φρονεῖς ἴσως ὅτι τρέχω τὸν κίνδυνον αὐτόν; ἠρώτησεν ἡ νεάνις.

— Μάλιστα, Ἑλένη, τὸ φρονῶ, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος.

— Καὶ διατί;

— Διότι ἡ πρὸς τὴν μαρκισσίαν καὶ τὸν υἱὸν τῆς συμπεριφορὰ σας . . . εἶναι . . .

— Τί εἶναι; λέγε τί εἶναι ἡ συμπεριφορὰ μου;

— Ἡ μᾶλλον δὲν εἶναι τοιαύτη, οἷαν ἐπερίμενα ν' ἀπαντήσω παρὰ τῇ δεσποσύνῃ Ἑλένῃ Αἰλλ.

— Πολὺ καλὰ. . . μοὶ εἶπας ὁποία δὲν ἦτον ἡ συμπεριφορὰ μου, ἐπεθύμουν τὸρα νὰ μοὶ εἰπῇς ὁποία ὑπῆρξεν ἡ συμπεριφορὰ μου αὐτῇ.

— Ὑπῆρξεν . . . ἄτοπος.

— Μὰ τὴν ζωὴν μου! αὐτὸ εἶναι παρὰ πολὺ! ἀνέκραξεν ἡ Ἑλένη ἐγερθεῖσα μὲ πρόσωπον ἐξημμένον καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας ἐξ ὀργῆς, καὶ διατρέχουσα μεγάλοις βήμασι τὴν αἴθουσαν.

Ὁ Μορρί βλέπων αὐτὴν τόσον τεταραγμένην συνεκινήθη, ὠχρίασεν, ἡ καρδιά του κατεσπαράχθη, ψυχρὸς ἰδρὼς τὸν περιέχυσε, διότι αὐτὸς ὅστις ἐπρότιμα τὸν θάνατον παρὰ νὰ προσβάλῃ τὴν Ἑλένην Αἰλλ, περιέπεσεν ἐξ ἀνάγκης εἰς τὸ δυσάρεστον τοῦτο.

— Ἄτοπος! εἶπες; ἐπανελάβε ζωνηρῶς ἡ Ἑλένη.

— Μάλιστα, εἶπον τὴν λέξιν ταύτην καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἀποσύρω, διότι δυστυχῶς ἐκφράζει πιστῶς τὴν ἰδέαν μου καὶ δὲν εὖρον ἄλλην ἐμοίαν ἐκφράσιν μετριωτέραν, ἀπεκρίθη ὁ νέος· μοὶ ἐζητήσατε νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, Ἑλένη, καὶ σὰς τὴν εἶπον, ὑπέλαθεν ὁ Γεώργιος μετὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης.

Ἡ Ἑλένη ἥτις ἔστη πρὸς στιγμὴν, ἤρξατο πάλιν διατρέχουσα τὴν αἴθουσαν.

— Βλέπω ὅτι σὰς προσέβαλον καιρίως, δεσποσύνη Αἰλλ, εἶπεν ὁ Γεώργιος, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ μείνω ἐπὶ πλέον ἐδῶ.

Καὶ χαιρετήσας ἐδαφιαίως, διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Ὁχι, μείνε, ἀνέκραξεν ἡ Ἑλένη, ἐπιτακτικῶς.

Ὁ Γεώργιος ἔμεινεν ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα, ἡ δὲ νεάνις τεταραγμένη πάντοτε καὶ μὲ ἀπαστράπτοντας ἐξ ὑπερηφανείας ὀφθαλμοὺς,

— Βεβαίως, ἐψιθύρισε, πικροὶ καὶ δυσάρεστοι ὑπῆρξαν οἱ λόγοι σου, πλὴν ἀληθεῖς· καὶ ῥιφθεῖσα ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον, συνεκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, οὕτω δὲ ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὰς τινάς. Ἀκολούθως ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἰδοῦσα τὸν Μορρί ἱστάμενον πάντοτε πρὸ αὐτῆς ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, τῷ ἔνευσεν ὅπως καθίσῃ.

— Κάθισε, Γεώργιε Μορρί, τῷ εἶπε· δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ θεωρῶ ἐμαυτὴν προσβεβλημέ-

νην διὰ τὸ ἀπότομον, ἀλλ' εἰλικρινὲς τῶν λόγων σου. Ἀπεναντίας, εἶχον ἀνάγκην ἐνὸς μαθήματος καὶ σὲ εὐχαριστῶ διότι μοὶ ἔδωκας ἐν τοιοῦτον. Τοῦτο μάλιστα μὲ κάμνει νὰ σὲ ἐκτιμῶ ἔτι μᾶλλον.

— Ἐὰν ἠξέυρατε πόσον μὲ ἐλύπησεν ἡ εἰλικρίνεια αὕτη, ἠθέλετε μὲ συγχωρήσει, εἶπεν ὁ νέος μετὰ φωνῆς περιλύπου καὶ κύπτων ἐν ταπεινώσει πρὸ τῆς νεάνιδος.

— Τὸ ἠξέυρω, καὶ ἰδίῳις ὄμμασιν εἶδον τὴν ἀδηνανίαν καὶ λύπην σου, διότι εὐρέθης εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μεταχειρισθῇς τοιαύτην γλῶσσαν πρὸς με. Ἀλλ' ὕψιστε Θεέ! τί εἶναι λοιπὸν ἡ ἀλήθεια διὰ νὰ μᾶς καταπλήττῃ καὶ ταραττῇ τόσον; κεραυνὸς ἐὰν ἐπιπτειν ἐπάνω μας, δὲν ἠθελε μᾶς τρομάξῃ πλείοτερον. Κάθισε, Γεώργιε, καὶ ὑποσχέθητι νὰ μοὶ ὁμιλῇς πάντοτε εἰς τὸ ἐξῆς ὅπως μοὶ ὁμίλησας σήμερον, ὅσον πικρὰ καὶ προσβλητικὴ διὰ τὴν φιλαυτίαν μου καὶ ἂν ἦναι ἡ ἀλήθεια τῶν λόγων σου.

— Μάλιστα Ἑλένη, σὰς τὸ ὑπόσχομαι, ἀπεκρίθη ὁ Μορρί.

— Ἀκόμη καὶ ἂν ἤθελον παραφερθῇ ὑπὸ τῆς ὀργῆς, ὅπως πρὸ ὀλίγου.

— Ναί, πάντοτε.

— Λοιπὸν, ἐξακολούθησεν ἡ Ἑλένη, ἡ μαρκισσία αὕτη διὰ τῶν ἀπατηλῶν αὐτῆς φιλικῶν ἐνδείξεων ζητεῖ νὰ ἐπισύρῃ εἰς ἐαυτὴν κολακείας ἐκ μέρους μου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δικαίως εἰς αὐστηρὸς κριτῆς ὡς σὺ, εὖρεν ἄτοπον· εἶναι ἀληθὲς ὅτι παρεσύρθη πρὸς στιγμὴν ἐκ τοῦ γοητευτικοῦ τρόπου τῆς, δὲν ἤλλαξεν ὅμως παντελῶς ὡς ἐκ τούτου ὁ χαρακτήρ μου.

— Ἐννοῶ πολὺ καλὰ τοῦτο καὶ θαυμάζω μάλιστα πῶς ἀπεφύγετε μέχρι τοῦδε τὰς παγίδας γυναικὸς φημιζομένης ἐπὶ τῇ γοητείᾳ ἣν ἐξασκεῖ ἐπὶ πάντων.

— Μὴ πιστεύσης ποτὲ, Γεώργιε, ὅτι δύναται νὰ μὲ ἐπηρεάσῃ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ μὲ ὑπανδρεύσῃ μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς.

— Ἐλπίζω ὅχι.

— Ὅπως δὴ ποτε, σκοπεύω νὰ διακόψω πᾶσαν μετ' αὐτῆς σχέσιν, εἶπεν ἡ δεσποσύνη Αἰλλ.

— Καὶ θὰ κάμνῃτε πολὺ καλὰ, Ἑλένη.

— Τόρα ἃς ἐπαναλάβωμεν τὴν συνομιλίαν μας, ὅπου τὴν ἀφήκαμεν, ὅτε ἦλθον οὗτοι· καὶ σύρασα παρ' ἐαυτῇ τράπεζαν, ἐξήγαγεν ἐκ τινος κιβωτίου κοσμήματα, ἅτινα ἐπέδειξε τῷ Μορρί.

— Ἰδοὺ, εἶπε, κοσμήματά τινα, τὰ ὁποῖα ἐξέλεξα διὰ τὴν μνηστὴν σου· πρόσφερε τα εἰς αὐτὴν ἐκ μέρους μου καὶ παρακάλεσέ τὴν νὰ τὰ δεχθῇ μετὰ τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης ἀρχαίας φίλης τοῦ μνηστῆρός της· ἐπρόφερε δὲ τοὺς τελευταίους τούτους λόγους μετὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης, τείνουσα ἐν ταύτῃ τὸ κιβώτιον πρὸς τὸν Μορρί.

Οὗτος ἠτένισεν αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλός.

— Σὰς εὐχαριστῶ, φιλότατη Ἑλένη, διὰ τὴν εὐγενῆ ἰδέαν σας, ἀλλ' εὐτυχῶς δὲν ἔχω πλέον μνηστῆν.

— Δὲν ἔχεις μνηστῆν; διατί; πῶς; . . . ἐνόμιζον . . . μὲ εἶχον διαβεβαιώσει ὅτι ἐπρόκειτο ἐν τὸς ὀλίγου νὰ νυμφευθῇς τὴν δεσποινίδα Λουίζαν Βράουν, ὑπέλαβεν ἡ Ἑλένη ὠχρὰ καὶ μετὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης.

— Ἡμεῖθα ἄλλοτε μεμνηστευμένοι, ἀπεκρίθη ὁ Μορρί μετὰ σοβαρότητος, ἀλλὰ τῇ κοινῇ συγκαταθέσει ὁ ἀρραβὼν διελύθη.

Ἡ Ἑλένη ἐταράχθη καὶ συνεκινήθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μόλις μετὰ στιγμὰς τινὰς κατώρθωσεν ὁπωσούν νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ εἰπῇ μετὰ φωνῆς ταπεινῆς·

— Ἰσως ἐπῆλθε μικρά τις διένεξις συνήθης μεταξὺ μεμνηστευμένων ἥτις θὰ διαλυθῇ μετ' ὀλίγον.

— Οὐδέποτε, Ἑλένη, οὐδέποτε, ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος ἐντόνως.

— Ὡ, εἶμαι βεβαία ὅτι ὁμιλεῖς τόρα οὕτω, διότι εἶσαι εἰσέτι ὀργισμένος. Φαίνεται δυστυχὴς, καὶ δικαίως. . . Φαντάζομαι δὲ εἰς ποίαν λύπην θὰ ἦναι βεβουλισμένη καὶ ἡ δεσποσύνη Βράουν.

— Τοῦναντίον, πιθανώτερον εἶναι ὅτι εἶναι πλήρως χαρᾶς, διότι ἀπηλλάγη ὑποχρεώσεως, ἥτις τῇ ἀπήρεσκε.

— Μὴ τὸ πιστεύης, Γεώργιε· ἔλα ἄφησε ἐμὲ . . . ἐμὲ τὴν παλαιάν σου φίλην νὰ σὰς συμφιλίσω.

— Δὲν ἐπιθυμῶ τὸ τοιοῦτον καὶ ἀντὶ ὅλου τοῦ χρυσίου τοῦ κόσμου! ἀνέκραξεν ὁ Μορρί μετὰ ζωηρότητος. Οὐδὲν δύναται πλέον νὰ μὲ πείσῃ νὰ ἀνανεώσω τὸν δεσμόν αὐτόν, τοῦναντίον δὲ συγχαίρω ἐμαυτῷ ὅτι ἀπηλλάγη τῆς τοιαύτης ὑποχρεώσεως.

— Δὲν ἔχω λόγους ὅπως σοὶ ἐκφράσω τὴν ἐκπληξίν μου. Ἀλλὰ πῶς συνέβη τοῦτο; Ἐλπίζω, Γεώργιε, ὅτι δὲν ἀπέσυρες σὺ πρῶτος τὸν λόγον σου, ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη, δεικνύουσα πολὺ ἐνδιαφέρον εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο.

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ νέος, ἡ δεσποσύνη Βράουν διὰ τῆς σημερινῆς διαγωγῆς τῆς ἀπέδειξεν ὅτι ἀμφοτέρω ἐπλανώμεθα, ἡ πλάνη δὲ αὕτη ἠδύνατο νὰ μᾶς καταστήσῃ διὰ παντὸς δυστυχεῖς.

— Ἰσως τῇ ἔδωκας ἀφορμὴν τινὰ δυσαρκειάς;

— Οὐδεμίαν.

— Τότε πῶς διελύθη ὁ ἀρραβὼν σας;

— Διότι δὲν ἠσθάνετο αὕτη οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην πρὸς ἐμὲ ἀγάπην.

— Καὶ πότε σοὶ ἐδείξε τοῦτο;

— Εὐθύς ὡς ἔμαθον ὅτι ὁ θεὸς μου ἀπεφάσισε νὰ μὲ ἀποκληρώσῃ, ὅτι μὲ ἀπέβαλον οἱ προϊστάμενοί μου, ἐπομένως ὅτι ἤμην ἄπορος καὶ ἀνίκανος νὰ διατρέψω οἰκογένειαν.

— Εἶναι λοιπὸν ἀληθές, ὅτι ὁ θεὸς σου σὲ ἀπεκλήρωσεν; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη ἐκπεπληγμένη.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος.

Τότε ὁ Γεώργιος ἠναγκάσθη νὰ διηγηθῇ λεπτομερῶς τῇ δεσποσύνῃ Αἰλλ, ὅσα συνέβησαν μετ' αὐτοῦ, τοῦ θεοῦ του καὶ τῶν προΐσταμένων του καὶ τέλος πῶς ἡ Λουίζα Βράουν τῷ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θέλει πλέον νὰ τὸν ἐπανίδῃ.

— Βλέπετε ἐκ τούτου, Ἑλένη, πόσον ἐγωϊσμὸν, πόσην σκληρότητα καὶ πόσην κακίαν ἔχει ἡ νέα αὕτη κόρη! εὐτυχῶς μοὶ ἀπεκαλύφθη διὰ μιᾶς ὁποία εἶναι καὶ πόσην ἔχει ἰδιοτέλειαν ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν τὴν ἀφῆκα μοὶ ἀποδεικνύει πόσον τὸ πρὸς αὐτὴν αἰσθημὰ μου ἦτον ἐπιπόλαιον, ὥστε δύνασθε μᾶλλον νὰ μὲ συγχάρητε διὰ τοῦτο, παρὰ νὰ μὲ συλλυπηθῆτε. Ἡμπορῶ, ὅπως καὶ σεῖς, νὰ μείνω ἄγαμος· τοῦλάχιστον θὰ εἶμαι ἐλεύθερος.

Μετά τινων στιγμῶν σιωπῇν ἠτένισαν συγχρόνως ἀλλήλους, ὥστε ὠθοῦμενοι ὑπὸ μαγικῆς τινας ἐλξεως.

— Γεώργιε, ἐψιθύρισεν ἡ Ἑλένη χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ὑπεσχέθης νὰ μοὶ λέγῃς τὴν ἀλήθειαν· θὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου;

— Πάντοτε, φιλάττη Ἑλένη.

— Εἰπέ μοι λοιπὸν τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς ἐκείνης, περὶ ἧς ἐλάλεις τῇ δεσποσύνῃ Βράουν· εἰς ἣν ἔστησας βωμὸν ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ πρὸς ἣν τρέφεις ἐνδόμυχον καὶ εἰλικρινῇ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν, χωρὶς νὰ τὸ ὁμολογήσῃς οὔτε εἰς σεαυτὸν.

— Ὁ Μορρίς ἐταράχθη καὶ ἠσθάνθη τὸ αἶμα παγόνον εἰς τὰς φλέβας του ἐπὶ τῇ ἐρωτῇ ταύτῃ.

— Ἀ! Ἑλένη, ἐψιθύρισεν, ἐκείνη περὶ ἧς ὠμίλουν, ἵσταται τόσον ὑψηλὰ, ἕνεκα τῶν ἀρετῶν της καὶ τοῦ πλούτου της, ὥστε δὲν ἤθελον ποτὲ τολμήσῃ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἦν δυνατὸν νὰ αἰσθανθῇ δι' ἐμὲ ἄλλο τι ἐκτὸς ἀπλῆς φιλίας.

— Εἰπέ μοι τὸ ὄνομά της... τὸ ὄνομα αὐτῆς θέλω... ἐψιθύρισεν ἡ νεᾶνις.

— Ἑλένη Αἰλλ! εἶπεν ὁ Μορρίς κλίνων τὸ γόνυ πρὸ αὐτῆς μετὰ σεβασμοῦ.

Τότε ἡ Ἑλένη πλησιάσασα εἶπεν αὐτῷ μετὰ γλυκύτητος·

— Καὶ ἡ ἀγάπη τῆς Ἑλένης εἶναι ἱκανὴ ν' ἀναπληρώσῃ ὅλα ὅσα ἀπώλεσας σήμερον;

— Εἶναι δυνατὸν τοῦτο, Ἑλένη! ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος πλήρως συγκινήσεως.

— Ἐσο λοιπὸν εὐτυχῆς, διότι ὅλη μου ἡ ἀγάπη ἀνήκει εἰς σέ.

Καὶ λαβοῦσα τὰς χεῖράς του τὸν ἐβίασε νὰ ἐγερθῇ.

Τότε ὁ Μορρίς τῇ ἐξέφραξεν ὅλα τὰ πρὸς αὐτὴν αἰσθήματά του, τὰ ὁποῖα τέως εἶχε κεκρυμμένα εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς καρδίας του, καὶ ἡ Ἑλένη δὲ ἐπίσης τῷ ὁμολόγησε τὴν συμπάθειαν, ἣν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἔτρεφεν πρὸς αὐ-

τὸν, καθὼς καὶ ὅτι μαθοῦσα τὸν μετὰ τῆς Λουίζας Βράουν γάμον του ἐπλήρωσεν εἰς τοὺς προΐσταμένους του πέντε χιλιάδας λίρας, ὅπως τὸν παραλάβωσι συνεταῖρον, τέλος δὲ ὅτι ἔκτοτε ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἔλθῃ οὐδέποτε εἰς γάμον. Μετὰ τὴν ἀμοιβαίαν ταύτην ἐξομολόγησιν, ὠκίσθησαν νὰ μὴ κρύπτωσιν ἀπ' ἀλλήλων τὴν ἀλήθειαν, ἀφοῦ μάλιστα εἰς αὐτὴν ὤφειλον τὴν παροῦσαν αὐτῶν εὐτυχίαν.

— Ζήτω ἡ ἀλήθεια! εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶμαι πάντοτε πιστὸς εἰς αὐτὴν, ἀνεφώνησεν ὁ Μορρίς, καὶ ἀποχαιρετήσας τὴν Ἑλένην ἀνεχώρησε διὰ τοῦ λεωφορείου.

LOUIS BAILLEUL.

Ἐπὶ τὸν τῆς.

ΠΕΡΙ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΥ

Κατὰ τὸν GUILLEMIN

Κατοικοῦμεν εἰς τὸ βάθος Ὁκεανοῦ ἐξ ἀέρος οὐτινος ἡ μέση βαθύτης εἶναι ἑκατονταπλασίᾳ περίπου τῆς μέσης βαθύτητος τῶν θαλασσῶν. Ὁ ἐξ ἀέρος οὗτος Ὁκεανὸς ὁ περιεκαλύπτων ὅλην τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν, εἶναι μίγμα πολλῶν ἄλλων ἀερίων, τῶν ὁποίων τὰ πρῶτα εἶναι τὸ ὀξυγόγον καὶ τὸ ἄζωτον. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἀέρια ἦτοι τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ, οἱ ἀτμοὶ ὕδατος, ἡ ἀμμωνία ὑπάρχουσι πάντοτε κατὰ μεταβλητὰς ὁμῶς ἀναλογίας, ἐνῶ τὰ δύο πρῶτα, ἦτοι τὸ ὀξυγόγον καὶ τὸ ἄζωτον, εὐρίσκονται πάντοτε ὑπὸ τὴν αὐτὴν σταθερὰν ἀναλογίαν, ἦτοι εἰς 100 ὄγκους ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ὑπάρχουσι πάντοτε 21 ὄγκοι ὀξυγόνου καὶ 79 ἄζωτου.

Ὡς γνωστὸν, ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ εἶναι τὸ ἀναπόφευκτον στοιχεῖον εἰς τὴν ἀναπνοὴν τῶν ζώων οὐ μόνον τῶν χερσαίων ἀλλὰ καὶ τῶν ὑδροβίων, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ ζήσωσιν ἄνευ αὐτοῦ. Ἐπίσης ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ εἶναι ἀναπόφευκτος εἰς τὰ φυτὰ, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ φωτός, ἀποσυνθέτουσι τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ τὸ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ὑπάρχον καὶ κρατοῦσι μὲν τὸν ἀνθρακὰ, ἀποδίδουσι δὲ τὸ ὀξυγόγον τὸ ὁποῖον καταναλίσκεται τοῦναντίον διὰ τῆς ἀναπνοῆς τῶν ζώων μεταβαλλόμενον ἐκ νέου εἰς ἀνθρακικὸν ὀξύ.

Ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ εἶναι τόσον διαφανὴς ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ θεβαιωθῶμεν περὶ τῆς παρουσίας του διὰ τῆς ὁράσεως, καὶ τοῦτο εἰς μικρὰς ἀποστάσεις. Ἐπὶ μεγάλων ὁμῶς ἀποστάσεων ἡ παρεμβολὴ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος εἶναι λίαν αἰσθητὴ, διότι χρωματίζει τὰ εἰς τὸν ὀρίζοντα ἀντικείμενα, τὰ ὅρη διὰ χρώματος κυανοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου χρωματίζεται ἔτι ζωηρότερον ὁ οὐρανὸς ὅταν ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶναι ἀνέφελος. Ἄνευ τοῦ κυανοῦ τῆς ἀτμοσφαίρας χρώματος, ὁ μὲν οὐρανὸς θὰ ἦτο ἄχρους ἦτοι ἐντελὼς μέλας, οἱ δὲ ἀστέρες θὰ ἔλαμπον ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ. Κατὰ τὴν διάρ-

κειαν τῆς νυκτὸς ἡ ἀτμοσφαῖρα δὲν φωτίζεται πλέον ἀπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὴν ἀσθενῆ λάμψιν τῆς σελήνης καὶ τῶν ἀστέρων, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ οὐρανὸς λαμβάνει χρῶμα κυανοῦ μὲν ἀλλὰ βαθύ. Τὸ αὐτὸ φαινόμενον λαμβάνει χώραν, ὅταν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας ἀνέλθωμεν εἰς ὑψηλὸν ὄρος, διότι αἱ ὑπερκείμεναι σιβάδες τοῦ ἀέρος, ἀραιότεραι καὶ λεπτότεραι οὔσαι, δὲν ἀπορροφῶσιν εἰμὴ ἐλάχιστον μέρος ἐκ τῶν κυανῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλιακοῦ φωτός.

Ἀλλὰ περὶ τῆς παρουσίας τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος καὶ δι' ἄλλων αἰσθήσεων, διὰ τῆς ἀκοῆς καὶ διὰ τῆς ἀφῆς. Καὶ ὅταν μὲν ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ ἡρεμῇ ἀρκεῖ νὰ κινηθῶμεν βιαίως ἢ νὰ τρέξωμεν ὅπως αἰσθανθῶμεν τὴν παρουσίαν του, διότι ἀνθίσταται εἰς τὰς κινήσεις μας, ἡ δὲ ἀντίστασις αὕτη γίνεται αἰσθητὴ εἰς τὰς χεῖράς μας καὶ εἰς τὸ πρόσωπον. Ἀλλ' ὅτι ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ ὑλικὸς ἀποδεικνύουσιν ἐναργέστερον αἰκινήσεις αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἀσθενεστάτου μέχρι τοῦ μᾶλλον σφοδροῦ ἀνέμου.

Ὁ ἀήρ καθὼς ὑλικὸς ἔχει βάρος.

Τοῦτο ἀποδεικνύει τὸ ἐξῆς πείραμα, διὰ τοῦ ὁποίου εὐρίσκομεν ὡσαύτως καὶ τὸ βάρος ὀριζόμενου ὄγκου ἀέρος. Ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ὀργάνων τῆς Φυσικῆς συσκευὴ, ἥτις καλεῖται ἀερωντλία καὶ διὰ τῆς ὁποίας δυνάμεθα νὰ ἐκβάλωμεν τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα τὸν ὑπάρχοντα ἐντὸς ὑαλίνης σφαίρας. Ἐὰν ἐπομένως τοιαύτην σφαῖραν φέρουσιν καὶ στρόφιγγα κενώσωμεν ἀέρος, εἴτα δὲ τὴν ἰσορροπήσωμεν μὲ βάρη εἰς ζυγαρίαν, ὅταν ἀνοίξωμεν τὸν στρόφιγγα ὅπως εἰσέλθῃ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ, παρατηροῦμεν ὅτι ἡ ζυγαρία στρέφεται πρὸς τὴν σφαῖραν, ἐπομένως ὁ ἀήρ ἔχει βάρος. Διὰ νὰ ἰσορροπήσωμεν δ' ἐκ νέου τὴν ζυγαρίαν πρέπει νὰ προσθέσωμεν βάρη ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, τὰ ὁποῖα μᾶς δεικνύουν τὸ βάρος τοῦ εἰσελθόντος ἀέρος. Εὐρέθη δὲ ὅτι τὸ βάρος ἐνὸς κυβικοῦ ὑποδεκαμέτρου ἀέρος ἀτμοσφαιρικοῦ εἶναι 1 γρ. 29.

Ἐπειδὴ ὁ ἀήρ εἶναι βαρὺς καὶ δύναται μάλιστα νὰ προσδιορισθῇ τὸ βάρος του, ἔπεται ὅτι ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐπιφέρει πίεσιν ἥτις πρέπει νὰ ᾖ πολὺ μεγάλη.

Τὴν ὑπαρξίν τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως ἀνεκάλυψεν ὁ Γαλιλαῖος ἐκ τοῦ ἐξῆς γεγονότος. Ἐν Φλωρεντίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1640 τεχνίται κατεσκεύασαν ὑδραντλίαν εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ μεγάλου Δουκὸς, ὅπως ἀναβιβάζῃ τὸ ὕδωρ. Ἀλλ' ἂν καὶ ἡ ὑδραντλία κατεσκευάσθη μὲ ὅλην τὴν ἀκρίβειαν, τὸ ὕδωρ δὲν ἀνῆρχετο μέχρι τοῦ ἄνω ἄκρου τοῦ σωλήνος, ἦτοι ἄνωτέρω τῶν 32 ποδῶν (40 μέτρων καὶ $\frac{1}{3}$ περίπου). Προσεκλήθησαν πάντες οἱ σοφοὶ τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ Ἀκαδημίας πρὸς δὲ καὶ ὁ Γαλιλαῖος, οἵτινες εὐρέθησαν εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν, διότι ἂν ἡ φύσις φοβεῖται

τὸ κενὸν, ὥς πλανώμενοι ἐδόξαζον τότε, διατὶ πέραν τῶν 40 μέτρ. καὶ $\frac{1}{3}$ νὰ μὴ φοβῆται πλέον αὐτό; Πρῶτος ὁ Γαλιλαῖος ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἀνύψωσις τοῦ ὕδατος μέχρι 40 μέτρ. καὶ $\frac{1}{3}$ προσέρεται ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως, ἐπαληθεύσας πρῶτον τὴν βαρύτητα τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος. Πρὸς τοῦτο ἐξύγισε φιάλην ἐκ τῆς ὁποίας ἐξεδίδωξε τὸν ἀέρα διὰ τοῦ βρασιμοῦ μικρᾶς ποσότητος ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἔθεσε προηγουμένως ἐν τῇ φιάλῃ.

Ἐν ἔτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γαλιλαίου ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Τορκέλλιος ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ ποῖον ἀποτέλεσμα παράγει ἐν τῷ κενῷ ἐν ὑγρὸν πολὺ βαρύτερον τοῦ ὕδατος, ὁ ὑδράργυρος.

Πρὸς τοῦτο ἔλαβε σωλήνα μήκους ἐνὸς περίπου μέτρου κλειστὸν ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον καὶ τὸν ἐπλήρωσεν ὑδραργύρου. Εἴτα κλείσας ἐρμητικῶς διὰ τοῦ δακτύλου τὸ ἀνοικτὸν τοῦ σωλήνος ἄκρον, ὅπως μὴ χυθῇ ὁ ὑδράργυρος καὶ εἰσέλθῃ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ, ἀνέστρεψε τὸν σωλήνα καὶ ἐνεδῆπτισε τὸ ἀνοικτὸν ἄκρον ἐντὸς μικροῦ ἀγχείου, τὸ ὁποῖον ἦτο πλήρες ὑδραργύρου. Ἀποσύρας δὲ τὸν δάκτυλόν του ἐκράτησε τὸν σωλήνα εἰς θέσιν κατακόρυφον ὥς δεικνύει τὸ σχῆμα.

Παρατήρησε τότε ὅτι ὁ ὑδράργυρος κατῆλθεν ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ σωλήνος καὶ ἐσταμάτησεν εἰς ὀρισμένον σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἦτον ἀνώτερον τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑδραργύρου ἐν τῇ σκάφῃ κατὰ 76 περίπου ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου.

Ἄν ἐπομένως ἡ ὑπόθεσις τοῦ Γαλιλαίου ἦτον ἀληθής, τουτέστιν ὅτι ἡ στήλη τοῦ ὕδατος τῶν 40 μέτρων καὶ $\frac{1}{3}$ ἐν τῇ ὑδραντλίᾳ ἰσορροπεῖτο πράγματι διὰ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως, ἡ αὐτὴ πίεσις πρέπει νὰ ἰσορροπῇ ἤδη καὶ τὴν στήλην τοῦ ὑδραργύρου. Ἐπειδὴ ὁμῶς ὁ ὑδράργυρος εἶ-

ναι 13 καὶ $\frac{1}{2}$ φορές βαρύτερος τοῦ ὕδατος, καὶ ἡ στήλη τοῦ ὑδραργύρου, ἥτις εἶναι 0, 76, πρέπει νὰ ᾔναι 13 καὶ $\frac{1}{2}$ φορές μικρότερη τῆς στήλης τοῦ ὕδατος, ἥτοι τῶν 10 μέτρων καὶ $\frac{1}{5}$. Καὶ πράγματι 13 καὶ $\frac{1}{2}$ φορές 76 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου εἶναι περίπου 10 μέτρα καὶ $\frac{1}{5}$.

Τοιαύτη εἶναι ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀνακάλυψις, ὃ δὲ σωλὴν τοῦ Τορικελλίου εἶναι τὸ καλούμενον τὴν σήμερον *Βαρόμετρον*, διότι χρησιμεύει εἰς προσδιορισμὸν τῆς ἀτμοσφαιρικῆς θλίψεως.

Ἄλλ' ὥς πᾶσαι αἱ μεγάλαι ἀνακαλύψεις οὕτω καὶ αὕτη εὗρεν ἀντιπάλους, ἐθριάμβευσεν ὅμως ἐκεί τεύλους διότι νέα πειράματα τὴν ἐπεκύρωσαν. Καὶ πρῶτος ὁ Pascal πειρήθησεν ὅτι ἂν πράγματι ἡ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις ἢ μᾶλλον τὸ βάρος τῆς ἀτμοσφαίρας ἰσορροπῇ ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν στήλην τοῦ ὕδατος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν στήλην τοῦ ὑδραργύρου, ἡ πίεσις αὕτη πρέπει νὰ ὀλιγοστεύῃ ἐφ' ὅσον ἀνερχόμεθα εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, καὶ ἡ στήλη τοῦ ἀέρος ἢ βαρύνουσα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑδραργύρου ἐν τῷ ἀγγεῖῳ ἐλαττοῦται. Ἡ στήλη ἐπομένως τοῦ ὑδραργύρου ἐν τῷ σωλῇ τοῦ Τορικελλίου πρέπει νὰ ᾔναι μικρότερα εἰς τὴν κορυφὴν ὅρους καὶ μεγαλύτερα εἰς τοὺς πρόποδας αὐτοῦ. Τὰ πειράματα ταῦτα πράγματι ἐκτελεσθέντα, ἀπέδειξαν τὴν ἀλήθειαν τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως.

Σημειώτέον ἐν τούτοις ὅτι τὸ ὕψος τῆς στήλης τοῦ ὑδραργύρου ἐν τῷ σωλῇ τοῦ Τορικελλίου εἶναι ἀνεξάρτητον τῆς διαμέτρου τοῦ σωλῆνος τούτου, ἀρκεῖ μόνον ἡ διάμετρος αὕτη νὰ μὴ γίνηται πολὺ μικρὰ, διότι τότε ἀναπτύσσονται ἄλλα, δυνάμεις ἐπηρεάζουσιν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὑδραργύρου ἐν τῷ σωλῇ.

Ἐπειδὴ ἡ ἀτμοσφαιρικὴ θλίψις, ἥτοι ἡ πίεσις τῆς ἀτμοσφαίρας ἰσορροπεῖται διὰ στήλης ὑδραργύρου, ἥτις εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ἔχει ὕψος 76 περίπου ἑκατοστών τοῦ μέτρου, ἔπεται ὅτι ἡ ἀτμοσφαῖρα σύμπασα πιέζει ἢ βαρύνει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ὡς ἐὰν σύμπασα ἡ ὑδρόγειος σφαῖρα ἐκαλύπτετο ἀπὸ στρώμα ὑδραργύρου τοῦ ὁποῖου τὸ ὕψος 76 περίπου ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου. Ἡ πίεσις αὕτη ἐπιφέρεται καὶ ὅλας τὰς διευθύνσεις, καὶ πανταχοῦ ἐνθα εἰσχωρεῖ ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ, καὶ ἐντὸς τῶν οἰκιῶν, τῶν ὑπογείων, ἡ πίεσις αὕτη ἀνέρχεται ἐπὶ ἐπιφανείας Ἰσῆς πρὸς ἐν τετραγωνικὸν μέτρον, εἰς 10,333 περίπου χιλιογράμμων.¹

Ἐπομένως, ἡ ὀλικὴ ἐπιφάνεια σώματος ἀνθρώπου μέσου ἀναστήματος καὶ πάχους, ἀνερχομένη εἰς 1 καὶ $\frac{1}{2}$ περίπου τετραγωνικὸν μέτρον, ὑποφέρει πίεσιν 15,500 χιλιογράμμων. Ἡ παμμεγίστη αὕτη πίεσις δὲν μᾶς κατασυντρίβει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διότι φέρεται ἐπὶ ὅλων τῶν σημείων τοῦ σώματος, καὶ καταστρέφεται ἀμοι-

1. Ἐν χιλιογράμμων ἰσοδυναμεῖ πρὸς 312 περίπου δράμα.

βαίως. Ἡδύνατο καὶ πάλιν νὰ μᾶς συμπίεση ὡς πανταχόθεν πιέζουσα τὸ σῶμά μας, ἀλλ' ἀνίστανται τὰ ἐν τῷ ὁργανισμῷ ἡμῶν ὑπάρχοντα ἀέρια, ἅτινα ἀντιθέτως ἐνεργοῦντα καταστρέφουσι τὴν ἀτμοσφαιρικὴν πίεσιν. Ἄν ὅμως ἡ ἐξωτερικὴ πίεσις τῆς ἀτμοσφαίρας ἐκλείψῃ, τότε τὰ ἐν τῷ ὁργανισμῷ μας ἀέρια πιέζοντα ἀντιθέτως ὑπερισχύουσιν, ὡς τοῦτο συμβαίνει ὅταν ἐφαρμόζωμεν ἐπὶ τοῦ σώματός μας σικύαν (βεντούζαν), ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξάγομεν τὸν ἀέρα. Τὸ μὲν δέρμα ἐξογκοῦται, αἱ μικραὶ φλέβες διαρρήγνυνται, τὸ δὲ αἷμα ἐκρέει διότι δὲν τὸ συγκρατεῖ πλέον ἡ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις.

Πείραμα δεικνύον τὸ μέγεθος τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως εἶναι τὸ ἐπινοηθέν ποτε ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Δημήτριου τοῦ Μαιδεμβούργου. Οὗτος ἔλαβε δύο ἡμισφαίρια ἐκ χαλκοῦ ἅτινα ἐφαρμοζόμενα ἀκριβῶς ἐσχημάτιζον κοίλην σφαῖραν. Ἐφ' ὅσον ἡ σφαῖρα ἦτο πλήρης ἀέρος, εὐκόλως ἀπεχωρίζοντο, ἀλλ' ὅμα ὁ ἐντὸς ἀήρ ἐξήχθη διὰ τῆς ἀερυντῆρας ἀπητεῖτο τόσῳ μεγάλῃ δυνάμει ὥπως τὰ ἡμισφαίρια ἀποσπασθῶσιν ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε 4 ἴπποι ἰσχυροὶ προσαρμολθέντες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὰ ἀποχωρίσωσι. Καὶ ὅντως ἡ διάμετρος τῆς σφαίρας ἦτο 65 ἑκατοστών, καὶ ἐπομένως ἡ πίεσις, τὴν ὁποίαν οἱ ἴπποι ὤφειλον νὰ ὑπερνικήσωσιν, ἀνέρχεται εἰς 3,428 χιλιογράμμω.

Ἡ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις μεταβάλλεται πολυλάνθως εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον χωρὶς νὰ ὑψωθῶμεν ἢ νὰ κατέλθωμεν. Τὰς μεταβολὰς ταύτας τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως δεικνύει τὸ καλούμενον βαρόμετρον, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὴν ἀπλουστεράν αὐτοῦ μορφήν εἶναι ὁ σωλὴν τοῦ Τορικελλίου ὃν περιεγράψαμεν ἀνωτέρω.

Τὸ ἀπλούστερον καὶ συνάμα ἀκριβέστερον τῶν βαρομέτρων σύγκειται ἐξ ἑνὸς σωλῆνος ἐξ ὑάλου ἢ κρυστάλλου ὁμογενοῦς, ἀκριβῶς κυλινδρικοῦ καὶ εὐθέος, διαμέτρου δύο ἑκατοστών τοῦ μέτρου. Ἐμβαπτίζεται ἀφ' ὅπου πληρωθῇ ὑδραργύρου εἰς μικρὰν σιδερᾶν σκάφην πλήρη ὑδραργύρου, ἥτις προσηλοῦται καθὼς καὶ ὁ σωλὴν ἐπὶ κατακόρυφον σανίδος. Ὅπως προσδιορίσωμεν ἐκάστοτε τὸ βαρομετρικὸν ὕψος μετροῦμεν τὴν κατακόρυφον ἀπόστασιν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑδραργύρου ἐν τῷ σωλῇ καὶ ἐν τῇ σκάφῃ. Καὶ τοιαῦτα μὲν πάντα τὰ δι' ὑδραργύρου βαρόμετρα, πρὸ χρόνων ὅμως κατεσκευάσαν ἀντ' αὐτῶν τὰ καλούμενα μεταλλικὰ βαρόμετρα, ἢ ἀνεροειδῆ. Ταῦτα στηρίζονται ἐπὶ τῆς ἐλαστικότητος τῶν μετάλλων, ἅτινα περιτυλίσσονται ὑπὸ λεπτὰς ταινίαις. Σωλὴν πεπλατυσμένον ἐξ ὀρειχάλκου καὶ κεκαμυλωμένον κενοῦται ἀέρος καὶ κλείσται ἀεροστεγῶς. Σχηματίζει τόξον κύκλου καὶ προσαρμόζεται εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ, οὕτως ὥστε τὰ δύο ἐλεύθερα αὐτοῦ ἄκρα δύνανται ν' ἀπομακρύνονται καὶ πλησιάζωσι πρὸς ἄλληλα, ὅταν ἡ ἀτ-

μοσφαιρικὴ πίεσις ἐλαττοῦται ἢ αὐξάνῃ. Ἡ κίνησις αὕτη μεταδίδεται διὰ μικροῦ τινος μοχλοῦ εἰς βελόνην, ἥτις περιστρέφεται.

Τὰ βαρόμετρα ταῦτα ρυθμίζονται συγκριτικῶς πρὸς ἄλλα ἐξ ὑδραργύρου βαρόμετρα.

Ἡ βαρομετρικὴ στήλη αὐξάνει ἢ ἐλαττοῦται αὐξανούσης ἢ ἐλαττουμένης τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως. Ἐὰν ἡ στήλη τῆς ἀτμοσφαίρας ἥτις ἐπικάθηται εἰς ὀρισμένον σημεῖον τῆς γῆς ἢν πάντοτε ἐν ἡρεμίᾳ, ἡ πίεσις θὰ ἔμενεν ἀμετάβλητος, διότι θὰ προήρχετο ἐκ τοῦ βάρους τῆς στήλης ταύτης. Ἀλλ' ἡ ἰσορροπία αὕτη οὐδέποτε διατηρεῖται εἰς οὐδὲν σημεῖον τῆς γῆς, πρωτίστη δὲ αἰτία τῶν μεταβολῶν εἶναι ἡ ἡλιακὴ θερμότης.

Ὁ ἥλιος θερμαίνει κατ' ἀνίσον τρόπον τὸ ἔδαφος καὶ τὰς ὑπερκειμένους στιβάδας τοῦ ἀέρος κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ ἔτους. Διὰ τῆς θερμάνσεως ταύτης αἱ στιβάδες τοῦ ἀέρος διαστέλλονται καὶ ἀνέρχονται καὶ εἰτα καταβρέουσιν οὕτως εἰπεῖν ἄνωθεν εἰς τὰ παρκαίμενα ψυχρότερα μέρη, τὰ ὁποῖα τὸν ἀντικτὸν εἰσρέουσι κάτωθεν πρὸς τὰ θερμότερα ὅπως ἐπαναφέρωσι τὴν ταραχθεῖσαν ἰσορροπίαν. Ἡ αἰτία αὕτη παράγει τοὺς ἀνέμους συνάμα δὲ καὶ μεταβολὰς τοῦ βαρομέτρου, διότι ἐλαττοῦται μὲν ἡ πίεσις καὶ τὸ βαρόμετρον κατέρχεται ἐκεῖ ἐνθα ὁ ἀήρ διαστέλλεται ἕνεκα τῆς ὑψώσεως τῆς θερμοκρασίας, τὸν ἀντικτὸν αὐξάνει ἡ πίεσις καὶ τὸ βαρόμετρον ἀνέρχεται ἐκεῖ ἐνθα ἡ θερμοκρασία εἶναι κατωτέρα, διότι τὸ βάρος τῆς ἀτμοσφαίρας ὑψήσθη διὰ τῶν στρωμάτων ἅτινα διεχύθησαν εἰς τὴν ἀνωτέραν ἐπιφάνειαν τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἀλλ' ἡ θερμοκρασία τοῦ ἡλίου ἐνέργεια παράγει συνάμα καὶ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα, διότι ὁ ἐν τῷ ἀέρι ἐμπεριεχόμενος ἀτμὸς ὕδατος θερμαίνόμενος αὐξάνει κατὰ τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὴν τάσιν, καὶ ἐπομένως ἂν ἡ βαρομετρικὴ στήλη κατέρχεται ἕνεκα τῆς ἀραιώσεως τοῦ ἀέρος, ἀνέρχεται συγχρόνως ἕνεκα τῆς αὐξήσεως τῆς τάσεως τῶν ἀτμῶν τοῦ ὕδατος. Ὡστε τελικῶς αἱ βαρομετρικαὶ μεταβολαὶ εἰσὶν ἡ διαφορὰ τῶν δύο τούτων ἀντιθέτων κινήσεων.

Παρατηρήθη ὅτι εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τῆς γῆς τὸ βαρομετρικὸν ὕψος ὑφίσταται μεταβολὰς ἡμερησίας καὶ ἐτησίας, αἵτινες συμφωνοῦσι μετὰ τὴν ἀνωτέραν ἐρμηνείαν. Εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον τὸ βαρόμετρον ὑψοῦται ἢ καταπίπτει κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐπικρατοῦντος ἀνέμου. Οὕτως ἐν Εὐρώπῃ τὸ βαρόμετρον ὑψοῦται ὅταν πνέῃ ἄνεμος βόρειος, βορειοανατολικὸς ἢ ἀνατολικός, τὸν ἀντικτὸν καταπίπτει μὲ ἀνεμονότιον, νοτιοανατολικὸν ἢ νοτιοδυτικόν.

ΤΙΜ. Α. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ ἐκάστου τετραγωνικοῦ μιλίου ἀριθμοῦνται 14,782 κάτοικοι, ἐν

Θράκη 2,168, ἐν Ἡπείρῳ καὶ Θεσσαλίᾳ 2,153, ἐν Μακεδονίᾳ 1,227, ἐν Ῥωσίᾳ 732 καὶ ἐν Ἑλλάδι 421!

Ἡ ἐπομένη διατριβὴ ἀπεστάλη ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ἐκ Λιδόρονου παρὰ τινος Ῥώσου, περὶ τὴν νεοελληνικὴν γλῶσσαν καταγινόμενου. Σ. τ. Δ.

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΛΥΚΟΣ

Γνωστὸν εἶναι ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτοκρατείας Αἰ-κατερίνης πολλαὶ χιλιάδες Ἑλλήνων μετηνάστευσαν ἐκ τῆς Ἡπείρου, ἐκ τινῶν νήσων καὶ ἄλλων μερῶν τῆς δούλης Ἑλλάδος εἰς Ῥωσίαν, ἰδίως εἰς τὴν Ταυρικὴν χερσόνησον, ὅπου συνέστησαν διαφόρους ἀποικίας μετὰ πολλῶν ἐκ μέρους τῆς Ῥωσικῆς Κυβερνήσεως προνομίων.

Ἡ μεγαλεπήβολος αὐτοκράτειρα, ἡ διενεργήσασα τὴν μετανάστευσιν, ἐσχημάτισεν ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων τὰ ὀνομασθέντα Ἑλληνικά τοῦ Μπαλακλαβὰ τάγματα, —εἶδος ἡμιτακτικοῦ προνομιοῦχου στρατοῦ, —τὰ ὁποῖα οὐκ ὀλίγον συνετέλεσαν πρὸς τελείαν ὑποταγὴν τῶν Τατάρων τῆς Κριμαίας.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος Α', θεῖος τοῦ νῦν βασιλεύοντος Ἀλεξάνδρου Β', ἐπισκεφθεὶς τὴν Κριμαίαν, μετὰ τοῦ ἄλλου ἐκεῖ στρατοῦ, ἐπεθεώρησε καὶ τὰ ἐξ Ἑλλήνων ἐκεῖνα τάγματα τοῦ Μπαλακλαβὰ, ἐνὸς τῶν ὁποίων ἔτυχεν νὰ ἡγῇται γέρον τις ταγματάρχης, Λύκος ἐπὶ ὀνομαζόμενος, ἔχων ἐν τῷ τάγματι ὡς ἀξιωματικούς καὶ δεκανεὺς τοὺς ἐπτά ἐκ τῶν δεκαεξὺ υἱῶν του. Ἐρωτῶν ὁ αὐτοκράτωρ, κατὰ τὸ εἰωθός, τὸ ἐπώνυμον τῶν ἀξιωματικῶν, καὶ ἀκούων εἰς ἀπάντησιν τὸ αὐτὸ παρὰ πάντων, ἐζήτησεν ἐξηγήσεις καὶ ἔμαθε παρὰ τοῦ γέροντος Λύκου, ὅτι ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ εἰσὶν υἱοὶ του καὶ ὅτι ἔχει καὶ ἄλλους ἐννέα διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Μεγαλειότητός του. Ὁ αὐτοκράτωρ νῆχαισθησεν τὸν γέροντα ταγματάρχην διὰ τὰ τόσα παλληκάρια, τὰ ὁποῖα τῷ ἐούσῳ τῆς τὸν συνεχάρη καὶ διέταξε νὰ ἀποσυρθῇ τῆς ὑπηρεσίας ὅπως ἀναπαυθῇ ἔχων σύνταξιν γενναιοτάτην, τὴν δὲ ἀρχηγίαν τοῦ τάγματος νὰ λάβῃ ὁ πρεσβύτερος τῶν υἱῶν του.

Ἀναφέρωμεν ἐν παρόδῳ, ὅτι ἐν τοῖς ἀρχαίοις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἐν Πετροπόλει, εὐρίσκονται πολλὰ ἐγγράφα τῶν ἀνδρείων ἐκείνων πατριαρχικωτάτων καπετανέων (ὡς ἐλέγοντο) ἐπίσημα εἰς ὄνομα τοῦ ὑπουργοῦ, ἐν πολλοῖς τῶν ὁποίων, εἰς τὸ τέλος, μετὰ τὴν ἐπίσημον περίληψιν, ἀναγινώσκειται ἡ προσθήκη: «Σὲ χαιρετᾷ καὶ ἡ μαγιορέσσα» ἢ καπετανέσσα. Ἐκ τῶν ταγμάτων ἐκείνων σήμερον οὐδ' ἓχνος ὑπάρχει. Τὰ τελευταῖα, δύο νομίζομεν, διελύθησαν μετὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον, καὶ ἐκ τῶν ἀποτελεσάντων τὸν ἀνδρεῖον ἐκείνον στρατὸν Ἑλλήνων ὀλίγοι μόνον ἀπορρώσισθέντες σώζονται ἐν Κριμαίᾳ. Εἰς ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ προανα-

φερθέντες γέροντος Λύκου, μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν πολλῶν, ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου, ἦν ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Καυκάσου ἀρχηγὸς τοῦ πρώτου λόχου τοῦ συντάγματος τοῦ πεζικοῦ «Τενγίνσκη» καὶ φρουράρχος φρουριδίου κατὰ τὴν ἀρκτικήν τοῦ Καυκάσου πλευράν, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μιχάηλοφοκος».

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Ἰμάμης τῶν Κιρκασίων Σιαμὴλ, ἐν τῇ ἀκμῇ τότε τῆς στρατηγικωτάτης ἀντιστάσεώς του διατελὼν, συλλέξας μέγιστον ἀριθμὸν ὁπλιτῶν, ὅσους ποτὲ ἐδυνήθη νὰ παρατάξῃ, περὶ τὰς ἑνδεκα χιλιάδας, τῶν πλείστων ἱππέων, μετ' ἐλαφροῦ ὀρεινοῦ πυροβολικοῦ, κατῆλθε τῶν ὁρέων του καὶ θριαμβευτικῶς διήλθε δι' ὅλης τῆς ἀριστερᾶς λεγομένης πετέρους, ἥτοι τῆς ἐπιπέδου Τσετσνιᾶς καὶ τῆς γραμμῆς τῆς Σούτζας, καὶ κατευθύνετο εἰς Καβαρδάν, ἐπὶ σκοπῷ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν μελετωμένην ὑπὸ τῶν μαχιμωτάτων Καβαρδινῶν ἐξέγερσιν.

Τὸ φρουρίδιον Μιχάηλοφοκος, μὲ τὰ ἐκ πηλοῦ τεῖχη του καὶ τὴν ἐξ ἐνδὸς λόχου φρουράν του, κείμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ δι' ἧς εἶχον νὰ διέλθωσι τὰ στίφη τῶν Κιρκασίων, ἠθέλησεν ὁ Σιαμὴλ, ὥστε πιζῶν, νὰ κυριεύσῃ, βέβαιος ὢν ὅτι εἰς πρώτην πρόσκλησιν ἤθελε παραδοθῇ τοῦτο. Ἀλλ' ἠπατήθη σφόδρα. Ὁ λοχαγὸς καὶ φρούραρχος Λύκος τῷ ἔδειξεν ἀμέσως ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ παίζῃ καὶ τῷ ἀντέταξεν ἀπειλητικὴν ἀμυναν.

Ἀπορῶν ὁ θρασύς Ἰμάμης ἐπὶ τῇ ἀντιστάσει τῶν ὀλιγαριθμῶν ἐκείνων Μοσκόδων διέταξε νὰ προσβάλλωσι, νὰ καταδαφίσωσι τὸ φρούριον καὶ νὰ τιμωρήσωσι τὴν αὐθάδη φρουράν. Τότε ἤρχισεν ἄνισος φονικωτάτη μάχη. Ὁ Λύκος καὶ οἱ στρατιῶταί του εὗρισκοντο πανταχοῦ, εἰς κάθε ῥήγμα, καὶ ἀνέτρεπον τοὺς εἰσρομῶντας ἐχθρούς. Ἡ λυσσώδης ἐφοδος καὶ ἡ ἥρωϊκὴ ἀμυνα διήρκεσαν τρεῖς ὅλας ἡμέρας.

Ὁ Λύκος ἀπώλεσε τοὺς δύο ἀξιωματικούς του λόχου καὶ ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν τῶν στρατιωτῶν του, καὶ αὐτὸς πληγωμένος ἐξηκολούθει μαχόμενος καὶ ἀποκρούων τοὺς μαινομένους Κιρκασίους. Ἐπὶ τέλους, βλέπων ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀντιβῇ περαιτέρω, ἀπεφάσισε νὰ πωλήσῃ ἀκριβὰ τὴν ἐκπόρθησιν τοῦ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν του φρουριδίου, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἐναπολειφθέντας στρατιώτας τοῖς εἶπεν: «Ἡξεύρετε, ἀδελφοί καὶ σύντροφοί μου, τί μᾶς περιμένει ἂν πέσωμεν ζῶντες εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀπίστων τούτων. Ἐντὸς ζοφερῶν λάκκων δι' ἀλύσεων ὑπὸ τοῦ λαίμου πρὸς τὸ ἔδαφος κεκρυμμένοι καὶ προσηλωμένοι, δίκην θηρίων, θὰ τρεφώμεθα μὲ βρωμερὰ ἐντόσθια προβάτων, τὰ ὅποια οἱ ἄγριοι ἡμῶν φύλακες θὰ μᾶς ῥίπτωσι κᾶποτε. Εἶναι προτιμώτερον λοιπὸν νὰ ἀποθά-νωμεν! Προτείνω νὰ τιναχθῶμεν εἰς τὸν ἀέρα»

ἐντὸς τοῦ ὑπογείου ἔχομεν πολλὰ βαρέλια πυρίτιδος.» Τῆς προτάσεως ταύτης τοῦ ἀτρομήτου Λύκου ἐνθουσιωδῶς γενομένης δεκτῆς παρὰ πάντων, ἀπεφασίσθη νὰ θέσῃ τὸ πῦρ εἰς τὴν πυρίτιδα ὁ στρατιώτης Ἀρχίπ (Archippe) Ὁσηποφ, ὅταν τῷ δοθῇ ἡ διαταγή. Ἐπὶ τούτῳ ὁ ζηλευτὸς οὗτος ἥρως κατῆλθεν ἀμέσως εἰς τὴν ὑπόγειον πυριταποθήκην κρατῶν τὴν θρυαλλίδα, ὁ δὲ Λύκος μετὰ τῶν στρατιωτῶν του ἤρξατο ὑποχωρῶν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Φρουάττοντες οἱ Κιρκασίαι παρηκολούθουν κατὰ βῆμα τοὺς ἀνδρείους, πλήττοντες καὶ πληττόμενοι, ὅτε δὲ ὁ Λύκος, ἔχων κύκλῳ τοὺς ὑπ' αὐτὸν, ἐστάθη ἐπὶ τῆς πυριταποθήκης, ἠκούσθη, μετὰ τῆς κλαγγῆς τῶν ὅπλων καὶ τῶν ἀγρίων ἀλαλαγμῶν, ἡ ἥρωϊκὴ τοῦ Λύκου διαταγή. . . Ἡκούσθη βροντὴ τρομερὰ. . . καὶ πλέον οὐδὲν ἠκούσθη. . . Τὸ μικρὸν φρούριον ἀνετινάχθη εἰς τὸν ἀέρα καὶ ὑπὸ τὰ ἐρείπιά του ἐτάφησαν μετὰ τῶν χριστιανῶν ἡρώων ὑπὲρ τὰς δύο χιλιάδας Κιρκασίων. Ἐκεῖ ὁ ἀνδρεῖος Λύκος, μόνος ἐνώπιον τοῦ καθήκοντος, προσφέρων ἑαυτὸν ὀλοκαύτωμα μετὰ τῶν γενναίων συντρόφων του, ἐματαίωσε τοῦ Σιαμὴλ τὸν σοβαρότατον διὰ τὰς συνεπείας του σκοπὸν. Διὰ τῆς ἥρωϊκῆς ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀμύνης τοῦ μικροῦ ἐκείνου ὀχυρώματος, ἐχορηγήθη καιρὸς νὰ συγκεντρωθῇ ὁ ἀναγκαῖος στρατὸς καὶ νὰ ῥιφθῇ μετὰ τῶν Καβαρδινῶν καὶ τοῦ Σιαμὴλ. Οἱ Καβαρδῖνοι, οἵτινες διετέλουν συνεννοημένοι μετὰ τοῦ Σιαμὴλ καὶ ἀνέμενον τὴν ἐμφάνισίν του ὅπως ἀποτινάξωσι τὸ προσωπεῖον, βλέποντες ἀντ' αὐτοῦ πολυάριθμον Ῥώσων στρατιὰν ἔμειναν ἡσυχοί — ὁ δὲ Σιαμὴλ ἀδημονῶν καὶ μαινόμενος διὰ τὴν ἀποτυχίαν του καὶ ἔχων κατὰ πτέρνας τοὺς Ῥώσους ἀπῆλθε δρομαῖος νὰ κρυβῇ ἐντὸς τῶν ὁρέων του.

Τὸ ἐνδοξὸν ὄνομα τοῦ Λύκου καὶ τῶν συντρόφων του ἀπεθανάτισεν ἡ ἱστορία καὶ ἡ τέχνη. Ἡ δρματικὴ καὶ ἡ ζωγραφικὴ ζωηρότατα καὶ συγκινητικώτατα παριστάνουσι τὸν Ἀρχίπ Ὁσηποφ θέτοντα τὴν θρυαλλίδα ἐπὶ τῆς πυρίτιδος, καὶ τὸν Λύκον μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν ἐστάμενον ἐπὶ τῆς πυριταποθήκης καὶ ἀμυνόμενον κατὰ τῶν ἐφορμούντων ἐχθρικῶν σιφῶν.

Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Νικόλαος δι' ἰδιαιτέρου διατάγματος ἐθέσπισεν:

«Ἡ θέσις τοῦ στρατιώτου Ἀρχίπ Ὁσηποφ, ἡ πρώτη δεξιὰ ἐν τῷ πρώτῳ λόχῳ τοῦ συντάγματος Τενγίνσκη ἐν τῷ Καυκάσιῳ στρατῷ, νὰ μὲν πάντοτε κενή.

» Ἀνὰ πᾶσαν ἐσπερινὴν ὀνοματοκλησίαν τοῦ λόχου ὁ δεκανεὺς νὰ καλῇ πάντοτε τὸν πρῶτον στρατιώτην Ἀρχίπ Ὁσηποφ, ὁ δὲ δεῦτερος, ὁ ἀμέσως μετὰ τὴν κενὴν πρώτην θέσιν στρατιώτης νὰ ἀπαντᾷ: Ἀπέθανεν εἰς δόξαν τῶν Ῥώσικων ὅπλων ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἀνδρείου λοχαγοῦ Λύκου.» Τὸ ὀραϊότερον τοῦτο

Αὐτοκρατορικὸν Διάταγμα ἐκτελεῖται πάντοτε αὐστηρότατα, καὶ θὰ ἐκτελῇται ἐνόςῳ ὑπάρχει Ῥωσσία.

Π. Γ.

Κατ' αὐτὰς δημοσιεύεται ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἔσματα εἰς εὐρωπαϊκὴν μελωδίαν, στιχοῦρηθέντα καὶ ἐκδοθέντα ὑπὸ Π. Τανταλίδου», πλουσία συλλογὴ ἐξ 80 ᾠμάτων.

Ἡ συλλογὴ τῶν ᾠμάτων τούτων, ὧν αἱ μελωδίαί ἐληφθησαν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ διαφόρων εὐρωπαϊκῶν συλλογῶν, ἀφιερῶνται τῇ Βασιλίτῃ ἡμῶν Ὁλγᾷ (παμμήτορι σὺν Θεῷ τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Βασιλείας), ἐκδίδεται δὲ ἀναλώμασι τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁμογενοῦς κ. Ἀντωνίου Νικολοπούλου.

Εὐτυχῆσαντες νὰ λάβωμεν ἀπὸ τοῦδε ἀντίτυπον τῆς συλλογῆς ταύτης παρὰ λογίας καὶ φιλομούσου κυρίας, φίλης δὲ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ καὶ μετὰ στοργῆς ἐπιμεληθείσης τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔργου, σπεύδομεν νὰ δημοσιεύσωμεν ἐξ αὐτῆς τὰ ἐπόμενα τρία ἀφελῆ ᾠσματα.

Διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῆς συλλογῆς ταύτης, ἔργου κυρίως παιδαγωγικοῦ, ἀναπληροῦται σπουδαιότατη παρ' ἡμῖν ἔλλειψις, καθότι γνωστὴ εἶνε ἡ ἐν Ἑλλάδι σπάνις τοιούτων ἔργων καὶ ἀναντίρρητος ἡ μεγάλη ἐπίδρασις τῆς μουσικῆς εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ ἥθους καὶ τὸν ἀληθινὸν ἐκπολιτισμὸν τῶν ἐθνῶν. Ἐχει δὲ, πλὴν τούτου, ἡ συλλογὴ αὕτη καὶ ἑτέραν ἀρετὴν, ὡς τυπωθεῖσα ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ τυπογραφείῳ τοῦ κ. Χ. Νικολαΐδου Φιλαδέλφειως, διὰ κινητῶν μουσικῶν χαρακτηρῶν, πρῶτον δὲ νῦν τυποῦται τοιοῦτοτρόπως ἐν Ἑλλάδι βιβλίον ὀλόκληρον.

Σ. τ. Δ.

Τὸ ναυτόπουλο.

Μὲ καράβι στὰ ταξείδια
τὸ ναυτόπουλο γυρνᾷ
καὶ στῆς θάλασσας τὰ φεῖδια
τὰ μικράτα του περνᾷ.

Ὁ βοριάς δὲν τὸ τρομάζει
οὔτ' ἡ ἄπιστη νοτιά,
οὔτε χιόν' οὔτε χαλάζι,
οὔτε κύματα πλατιά.

Στὴ δουλιὰ πορνὸ καὶ βράδυ
μὲ τὸν στρόπο στὸ πλευρὸ
ξεροτρώγει παξιμάδι,
πίν' ἀκάθαρτο νερό.

Πεταχτὸ σὰν τὸ ξεφτέρι
ἀναβαίνει στὰ πανιά,
καὶ μὲ ῥόζους εἰς τὸ χέρι
λύνει δένει τὰ σχοινιά.

Στοῦ κινδύνου τὴν τρομάρα
τὸ φυλάγει μοναχὴ
τῆς μανούλας του ἡ λαχτάρα,
τῆς μανούλας του ἡ εὐχή.

Ποῦ ἐλπίζει παλληκάρι
νὰ τὸν διῇ καμμιὰ φορὰ,
νὰ τὸν ποῦν μικρὸν Κανάρη
μέσ' στ' ἀθάνατα Ψαρρᾶ.

Ὁ ἐπαίτης.

Γιὰ τὸν Θεὸ, λίγος ψωμάκι,
ἀδελφία μου, γιατί πεινῶ,
πτωχὸ φωνάζει γεροντάκι
μὲ δάκρυα στὸν οὐρανό.

Πολλοὶ περνοῦν ἐμπρὸς χορτάτοι
καλοενδυμένοι κ' εὐγενεῖς,
ἄχ! ὅλοι τοῦ γυρνοῦν τὴν πλάτη
δὲν τὸν πονεῖ κανεῖς, κανεῖς.

Ἔνα «Θεὸς νὰ σ' ἐλεήσῃ!»
τὸν ῥίχνουν κάπου σοβαρὰ,
χωρὶς κανεῖς ν' ἀπλοχερίσῃ
οὔτε ψωμί οὔτε παρᾶ.

Πλὴν ἄλλος νὰ πτωχὸς μὲ ῥάκη
μοιράζεται μ' αὐτὸν ἐκεῖ
ἓνα ξηρὸ φελὶ ψωμάκι,
ποῦχε κρυμμένο στὸ σακκί.

Παιδιά! ὁ νόμος τοῦ ἐλέους
εἶν' ἅγιος καὶ σεβαστός·
τὸν ἀσπλαγχνο μὲ τοὺς ἀθέους
θὰ κατακρίνῃ ὁ Χριστός.

Ὁ παλαιὸς καιρὸς.

Τώρα γύρω στὴ φωτιά
ποῦ καθήμεθα, παιδιά μου,
νὰ ἴδωρ μιὰ ματιὰ
νὰ γυρίσω στὰ παλιὰ μου,
ἄλλη μιὰ ν' ἀνθυμῶ
τοῦ παλαιοῦ καιροῦ τὴν χάρι
καὶ νὰ τὴν διηγῶ,
— Συναξάρι, γιαγιάκούλα μ', συναξάρι.

Δὲν εἶν', ὄχ', ὑπερβολή,
εἶχαμ' εὐμορφίαις καὶ κάλλη
καὶ μᾶς πηγαίνει πολὺ
ἡ μπιμπίλα καὶ τὸ σάλι.
Ἦσαν ὅλοι μὲ μυαλὸ,
μὲ τιμὴ τὸ παλληκάρι,
τὸ κορίτσι ντροπαλὸ,
— Συναξάρι, γιαγιάκούλα μ', συναξάρι.

Ταῖς βραδύαις πολιτικά
δὲν γνωρίζαμ' ἐμεῖς πρῶτα,
οὔτε πιάνα φορτικά,
οὔτε τσάκι μὲ μπισκότα·
δὺὸ λογάκια ξυπνητὰ,
λίγο πνεῦμ' ἀπ' τὸ Φανάρι
καὶ δὺὸ κάστανα ψητὰ
— Συναξάρι, γιαγιάκούλα μ', συναξάρι.

Εἶχαμεν οἱ πρωτινοὶ
καὶ δασκάλους ξακουσμένους,
ἦσαν λίγοι, πλὴν τρανοὶ,
κ' ἦσαν ἄνθρωποι τοῦ Γένους,
γράμματα χριστιανικά,
γράψιμο μαργαριτάρι,
καὶ γερὰ ἑλληνικά,
— Συναξάρι, γιαγιάκούλα μ', συναξάρι.

Καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ
εἶχον τότε μιὰ φροντίδα,
ν' ἀναστήσουν τὴν νεκρὴν,
τὴν μεγάλην μας Πατρίδα.

Μὲ λαχτάρα μοναχῇ,
ποιὸ παιδί νὰ πρωτοπάρῃ
τῆς μητρός του τὴν εὐχὴ.
— Συναξάρι, γιαγιακούλα μ', συναξάρι.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ὁ πλοῦτος δὲν εἶναι ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλ' εἶναι τὸ σκοπιμώτερον ὄργανον τῆς τελειώσεως τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων. Βεβαίως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον χειραγωγεῖ κυρίως ἡμᾶς ἡ φιλοσοφία καὶ ὁ χριστιανισμὸς, ἀλλ' ἡ βιομηχανία καὶ ὁ βιομηχανικὸς βίος συμπληροῦν τὸ θεάρεστον αὐτῶν ἔργον, ἐξαιρῶν ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς κοινωνίας τὰς ἐλεεινὰς ἔξεις τῆς νωθρότητος καὶ τῆς ἀργίας καὶ τὸ πνεῦμα τῆς διαρπαγῆς, τῶν ἀδίκων ὑπεροχῶν καὶ τῶν ἀντικοινωνικῶν προνομίων, δι' ὧν ἰδίως χαρᾷ κτηρίζονται τὰ βάρβαρα καὶ ἡμιπολίτιστα ἔθνη. (Ι. Α. Σοῦτσος.)

* * * Αἱ μικραὶ πρὸς ἀλλήλους περιποιήσεις, αἵτινες χρησιμεύουσιν ἐν τῷ βίῳ ὡς τὰ χάλκινα νομίσματα ἐν ταῖς ἀγοραῖς, φαίνονται ἄσημοι θεωρούμεναι ἐκάστη κατ' ἰδίαν, ἀλλὰ λαμβάνουσι βαρύντητα διὰ τῆς ἐπαναλήψεως καὶ διὰ τοῦ τρόπου καθ' ὃν γίνεται χρῆσις αὐτῶν.

* * * Ἀσφαλέστατον τρόπον τοῦ ἀρέσκειν νόμιζε τὴν διηνεκῇ λήθην σεαυτοῦ, τοσοῦτον μάλιστα τελείαν ὥστε μόνον περὶ τῶν ἄλλων νὰ σκέπτεσαι. (Μογρέφ.)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐξαχθεὶς σταφιδοκάρπος ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὰ ἔτη 1861-1875.

Ἐξ ἐπισήμων πληροφοριῶν δημοσιεύομεν τὸν ἐπόμενον πίνακα περὶ τοῦ εξαχθέντος σταφιδοκάρπου ἐκ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὰ ἔτη 1861-1875.

1861.....	λίτραι	70,095,013
1862.....	»	67,450,913
1863.....	»	92,278,857
1864.....	»	79,467,760
1865.....	»	111,339,851
1866.....	»	126,194,511
1867.....	»	135,517,005
1868.....	»	123,315,081
1869.....	»	110,811,365
1870.....	»	111,339,412
1871.....	»	172,821,395
1872.....	»	151,064,512
1873.....	»	154,173,513
1874.....	»	161,221,156
1875.....	»	157,416,480

Ἐν ὅλῳ λίτραι 1,830,506,824

Αἱ ἐπαρχίαι, αἱ παραγαγοῦσαι κατὰ τὸ 1875 τὸ ἀνωτέρω ποσὸν τῶν 157,416,480 λίτρων, εἰσὶ κατ' αὐξοῦσαν ἀναλογίαν αἱ ἐπόμεναι: Ἡλείας, Τριφυλλίας, Κεφαλληνίας, Πατρῶν, Αἰγιαλείας, Μεσσηνίας, Ζακύνθου, Κορινθίας, Πυλίας, Ὀλυμπίας, Μεσολογγίου, Ναυπλίας καὶ Ἀργους, Λευκάδος, Ναυπακτίας, Ἰθάκης, Γυθείου καὶ Δωρίδος. Ἀπὸ τοῦ ἔτους δὲ 1865 περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἐξαγωγή τῆς Ἑπτανήσου.

Ἡ σταφὶς διὰ τὴν Ἑλλάδα εἶνε ὅ,τι διὰ τὴν Αὐστραλίαν τὰ ψήγματα τοῦ χρυσοῦ, διὰ τὴν Βρασιλίαν ὁ καφὲς καὶ διὰ τὴν Ῥωσίαν οἱ δημητριακοὶ καρποί. Ὅτι δὲ τοῦτο ἀληθὲς ἀποδεικνύει ὁ ἐπόμενος ὑπολογισμὸς: Τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀξίας τῆς σταφίδος κατὰ χιλιάδα λίτρων ὑπολογιζομένης κατὰ μέσον ὅρον εἰς τάλληρα 28, ἥτοι δρ. 168, προκύπτει ὡς ὀλίκον χρῆμα εἰσαχθὲν εἰς τὸν τόπον ἐντὸς τῆς δεκαπενταετίας τάλληρα 51,254,192 ἢ δρ. 307,525,152, ἥτοι ἑτρείως δρ. 20,501,676.80.

Εὐφυὲς πρόποσις.

Ἐν τινι συμπόσιῳ, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ἄλλοτε ἡ ὀλομέλεια τῆς ἀγρονομικῆς εταιρίας τῆς Γαλλίας, ὁ κ. Δρουέν-δὲ-Λουὶ ἀπαντῶν εἰς τινὰ πρόποσιν εἶπε ταῦτα:

«Κύριοι! Πρὸ τριάκοντα καὶ ἐπέκεινα χρόνων ἔκαμα τόσον μεγάλην χρῆσιν δημηγοριῶν καὶ προδόσεων, ὥστε σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσητε νὰ μεταβῶ σήμερον μέχρι Κίνας διὰ νὰ κάμω νέαν προμῆθειαν.

Ἀνέγων εἰς τι βιβλίον φιλοσόφου τινὸς τοῦ Οὐρανίου Κράτους τοὺς φρονίμους τούτους λόγους: «Ὅταν ἡ σπάθη σκωριάσῃ, τὸ δὲ ἰνίον τοῦ ἀρότρου στίλβῃ, ὅταν αἱ φυλακαὶ ᾖεν κεναί, αἱ δὲ ἀποθῆκαι τῶν προϊόντων πλήρεις, ὅταν αἱ κλίμακες τῶν ναῶν ᾖεν καθαραὶ καὶ τετριμμέναι ἐκ τῆς χρήσεως αἱ δὲ τῶν δικαστηρίων καλυφθῶσιν ὑπὸ χλόης, ὅταν τέλος οἱ ἱατροὶ τῶν πόλεων βαδίζωσι πεζοί, οἱ δὲ ἀρτοποιοὶ ἐφιπποί, τότε εἶνε σημεῖον, ὅτι τὸ κράτος κυβερνᾶται καλῶς.»

Ἀπόκειται ἤδη, κύριοι, εἰς τοὺς ἀγρονομικοὺς λαοὺς ἰδίως νὰ πραγματοποιήσωσι τὰς ὑποδεικνυμένας ταύτας συνθήκας ὑπὸ τοῦ σοφοῦ μηχανοῦ τοῦ Κομφουκίου.

Διὸ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ προτείνω ὅπως προπῶμεν ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς γεωπονίας, ἥτις εἶνε ἡ βάσις καὶ ἡ ἐγγύτης πάσης ἐθνικῆς εὐδαιμονίας.»

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

Ἐκφραστικὴ τῆς ζωῆς ἀνεξαρτησίας, τῆς διακρινούσης τοὺς ἀπογόνους τῶν Νορμανδῶν, εἶνε ἡ ἐπομένη ἐπὶ παλαιᾷ σκαπάνῃς εὐρεθεῖσα ἐπιγραφή: «Εὐρήσω ὁδὸν ἢ ποιήσω αὐτήν.»